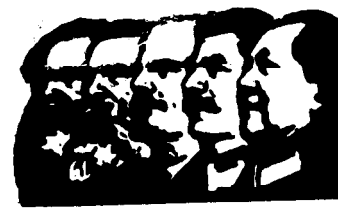

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 313 ΔΡΧ. 200

**ΥΠΟΘΕΣΗ
ΣΟΡΙΝ**

Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑ

Η υπόθεση του δολοφόνου Σορίν, του επονομαζόμενου Ρουμάνου, ενώ είναι μια καθαρά αστυνομική υπόθεση πήρε πελώριες πολιτικές διαστάσεις. Αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο. Δεν υπάρχει κανένα γεγονός πια, που να έρχεται στη γνώση της πλάτιας μάζας και να τη συγκινεί, και το οποίο να μην μπαίνει στο κέντρο του οξυμένου πολιτικού ανταγωνισμού που κυριαρχεί σ' αυτή τη χώρα. Η ίδια η οξυμένη πολιτική αντιπαράθεση είναι αυτή που καθορίζει από μια στιγμή και πέρα και την εξέλιξη και αυτών των ίδιων των μη πολιτικών γεγονότων. Αυτό ακριβώς έγινε στην περίπτωση Σορίν.

Ο τραυματισμός τόσων πολλών αστυνομικών και ο θανάσιμος ίσως τραυματισμός της νεαρής ομήρου του εγκληματία είναι ουσιαστικά αποτέλεσμα της τρομακτικής πολιτικής πίεσης που ασκείται εδώ και καιρό στην πολιτική ηγεσία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης από τη σοσιαλφασιστική αντιπολίτευση. Έχουμε διαπιστώσει τη λύσσα αυτής της αντιπολίτευσης ενάντια στην πολιτική Ρωμαιοί, τόσο στο ζήτημα της αντιμετώπισης των κνίτικων πραξικοπημάτων στην ύπαιθρο και την πόλη (πλούσιοι αγρότες, καθηγητές), όσο στο πολιτικό σαμποτάζ (πυρκαγιές) και στη ναζιστική βία (Χρ. Αυγή).

Αυτή η πίεση είναι διαρκής και ασκείται σε κάθε σημείο αστυνομικής αδυναμίας, είτε πρόκειται για

τη θεσμική πια διαφθορά ή την ασφαλίτικη βία στους ποινικούς, είτε πρόκειται για αδυναμίες που εκδηλώνονται σε συγκεκριμένες αστυνομικές επιχειρήσεις.

Δεν είναι πρωτοφανές για το σοσιαλφασισμό, όπως γενικά και για κάθε φασισμό να χτυπάει στα πιο αδύναμα σημεία της τη δημοκρατική αστική τάξη που έχει απέναντί της. Ο αστυνομικός μηχανισμός είναι από μόνος του ένα αδύναμο σημείο αφού έτσι κι αλλιώς είναι ένας μηχανισμός βίας στον οποίο διαπρέπουν πολύ πιο εύκολα από οπουδήποτε αλλού οι διεφθαρμένοι, οι συντηρητικοί και οι φασίστες. Τέτοιοι μηχανισμοί κάτω από την πολιτική καθοδήγηση των πιο δημοκρατικών μερίδων της αστικής τάξης μπορούν εύκολα να γίνουν ωρολογιακές βόμ-

βες γι' αυτήν. Θυμίζουμε την ευκολία με την οποία τελευταία η αντιπολίτευση εκστρατεύει ενάντια στην σημερινή πολιτική ηγεσία του Υπ. Δημόσιας Τάξης αξιοποιώντας τις πλούσιες επιδόσεις της αστυνομίας σε διαφθορά. Μια τέτοια άλλωστε αντίφαση, δηλαδή η δημοκρατική πολιτική καθοδήγηση της αστυνομίας από τη μια και ο συντηρητικός ή και αντιδραστικός αστυνομικός μηχανισμός από την άλλη, είναι που έχει οδηγήσει τους μαρξιστές στο συμπέρασμα ότι δεν μπορούν ποτέ οι λαοί να πάρουν αληθινή εξουσία αν δεν συντρίψουν τον κρατικό, οπότε και τον αστυνομικό μηχανισμό βίας.

Εννοείται ότι ο φασισμός σε αντίθεση με την λαϊκή επανάσταση δεν θέλει καθόλου να συντρίψει τον αστυνομικό μηχανισμό, αλλά να τον πάρει στην δούλεψη του αξιοποιώντας μάλιστα και αναπτύσσοντας τις πιο βάρβαρες πλευρές του. Είναι τελείως χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο ο σοσιαλφασισμός κάλυψε πολιτικά τη “Χρ. Αυγή” με τη σιωπή του και σαμποτάρε και τις αστυνομικές έρευνες ενάντια της.

Στην προκειμένη περίπτωση ο σοσιαλφασισμός κρύφτηκε πίσω από έναν κτηνώδη ποινικό εγκληματία για να γκρεμίσει τον Ρωμαιοί.

Αυτό βέβαια δεν έγινε με έναν ανοιχτά πολιτικό τρόπο. Έγινε βασι-

κά μέσα από τον τύπο και βρήκε πάτημα στα λαϊκίστικα κανάλια που ξύνουν και καλλιεργούν συστηματικά τις πιο καθυστερημένες πλευρές του λαού για να αυξήσουν τις εισπράξεις τους.

Στην περίπτωση Σορίν, όλος ο αστικός οχετός και ο καιροσκοπισμός στοιχίστηκαν πίσω από τον εγκληματία Σορίν και τους ελεεινούς Ευαγγελάτο και Σκάι που τον έβγαλαν στον αέρα και πρόβαλαν τη βασική του θέση.

Σ' αυτή τη χώρα κανένας άνθρωπος του λαού δεν μπορεί να μιλήσει στα ΜΜΕ ούτε λεπτό, ενώ ελάχιστες φορές βρίσκει βήμα για να εκφραστεί η δημοκρατική διάνοηση. Όμως εγκληματίες τύπου Σορίν ή σοσιαλ-ναζιστές σαν τη “17N” έχουν άνετο χώρο έκφρασης. Εδώ η κτηνωδία έχει απεριόριστο δικαίωμα λόγου στις μάζες και αυτό οι νέοι αντιδραστικοί το ονομάζουν ελευθερία του τύπου. Ο λόγος του “κυρίου Σορίν” όπως τον αποκαλούσε γλοιωδώς ο Ευαγγελάτος για να δείξει ότι σέβεται τους “λαϊκούς” εγκληματίες, είχε ένα βασικό επιχείρημα: ότι η αστυνομία δεν θυσιάζει έναν όμηρο αστυνομικό, αλλά θυσιάζει πολλούς ομήρους πολίτες. Αυτό το επιχείρημα, καθαρού πολιτικού χαρακτήρα, είχε σαν αποκλειστικό στόχο να ματαιώσει μια αστυνομική

επίθεση και μάλιστα να τη ματαιώσει στο όνομα του λαού. Ο Σορίν καλούσε ουσιαστικά την κοινή γνώμη να εμποδίσει την αστυνομία (την οποία ο ίδιος ο λαός πληρώνει, σύμφωνα πάντα με τον Σορίν), να θυσιάσει τους ομήρους για χάρη του γοήτρου της.

Αυτό το σύνθημα το έκανε δικό του και ο Ευαγγελάτος που σαν αντάλλαγμα εξασφάλισε από τον πανούργιο Σορίν για τον ίδιο και το κανάλι του τέσσερις ώρες τηλεοπτικού θριάμβου. Αυτό το επιχείρημα υιοθέτησαν την άλλη μέρα όλες οι φυλλάδες και συνακόλουθα η εύθραυστη σε συνθήκες ομοβροντίας του Τύπου, κοινή γνώμη.

Αποδείχτηκε στη συνέχεια ότι η αστυνομική ηγεσία είχε εκτιμήσει λαθεμένα την κατάσταση και με το λάθος της πήρε στο λαϊκό της τημίνα όμηρο. Όμως η αστυνομική επίθεση δεν είχε καθόλου τα στοιχεία της περιφρόνησης του λαού υπέρ της ζωής της αστυνομίας. Αυτή η ανόητη και ερασιτεχνική επίθεση πρόδινε στο βάθος τη δύσκολη πολιτική θέση στην οποία είχε έρθει η αστυνομία μετά από το προηγούμενο επεισόδιο με τον Σορίν. Τότε οι ίδιοι πολιτικοί απατεώνες και δημαγωγοί

συνέχεια στη σελ. 6

ΛΑΡΚΟ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΓΚΡΙΝΠΙΣ Να δοθεί η άδεια για τα απόβλητα

Οι αντιβιομηχανικές μεσαιωνικές δυνάμεις εμφανίζονται έχοντας πολλά πρόσωπα, για να εκτελέσουν το παραγωγικό σαμποτάζ στη βιομηχανία της χώρας μας και ιδιαίτερα στη βαριά βιομηχανία. Αυτή τη φορά εμφανίστηκαν με το πρόσωπο της Γκρίνπις. Η αντιδραστική αυτή “οικολογική” οργάνωση επιτέθηκε με το συνηθισμένο στρατιωτικό και ιδιαίτερα μελετημένο τρόπο στο εργοστάσιο της Λάρκο προκαλώντας ζημιές σε αυτό αξίας δις και δημιουργώντας μεγάλη αναστάτωση στη ροή της παραγωγικής διαδικασίας.

Αντιπροσωπεία της ΟΑΚΚΕ επισκέφθηκε το εργοστάσιο και μίλησε με τον πρόεδρο του εργοστασιακού σωματείου καθώς και με εργαζόμενους σε αυτό. Τα οικονομικά στοιχεία που αναφέρονται στο άρθρο είναι από αυτές τις συζητήσεις με τους

εργαζόμενους.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Το εργοστάσιο της Λάρκο βρίσκεται στη Λάρμνα, μια σχετικά φτωχή περιοχή του νομού Φθιώτιδας. Το εργοστάσιο αυτό είναι το μοναδικό που υπάρχει στη χώρα στο είδος του. Παράγει νικέλιο του οποίου τη ποιότητα, σύμφωνα με τους εργαζόμενους στη ΛΑΡΚΟ, είναι η καλύτερη στην Ευρώπη. Από την εξαγωγή του νικελίου εισάγονται στη χώρα μας περίπου 35 δις σε συνάλλαγμα. Οι μέτοχοι της ΛΑΡΚΟ είναι η ΔΕΗ, η Εθνική Τράπεζα, ο ΟΑΕ και η ΕΤΕΒΕ. Μεγαλύτερος μέτοχος είναι η ΔΕΗ. Αυτή τη στιγμή η επιχείρηση απασχολεί 1350 εργαζόμενους, ενώ το 1995 απασχολούσε 2500. Οι εργαζόμενοι αυτοί κατοικούν στα έξι χωριά και έναν οικισμό που υπάρχουν στην περιοχή. Η ΛΑΡΚΟ έχει

μονάδες εξόρυξης των μεταλλευμάτων του νικελίου σε 5 νομούς της χώρας μας, ενώ το εργοστάσιο παραγωγής βρίσκεται όπως είπαμε στη Λάρμνα. Παρόλη όμως τη μείωση του προσωπικού, η παραγωγή, συγκριτικά με τότε, έχει αυξηθεί κατά 200%. Η βιομηχανία δέχτηκε μεγάλο χτύπημα από τη διεθνή πτώση των τιμών του νικελίου. Η πτώση αυτή προήλθε από τη μια από την κρίση στις χώρες της Άπω Ανατολής, όπου και υπάρχουν και τα μεγαλύτερα εργοστάσια παραγωγής νικελίου και από την άλλη από την πτώση των τιμών που προκάλεσε η υπερπαραγωγή της Ρωσίας η οποία έριξε στην αγορά 200.000 τόνους νικελίου σε ιδιαίτερα χαμηλές τιμές. Ένα άλλος παράγοντας της συνεχούς της κρίσης είναι και το γεγονός ότι στο νόμισμα του Ευρώ δεν θα χρησιμοποιηθεί νικέλιο. Αυτό ση-

μαίνει ότι από τα νομίσματα που θα ρευστοποιηθούν θα παραχθούν επιπλέον άλλοι 60.000 τόνοι νικελίου.

Γενικά οι τιμές του νικελίου παρουσιάζουν πτώσεις και ανόδους και αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε στη φάση της πτώσης, η οποία για πρώτη φορά είναι τόσο μεγάλης χρονικής διάρκειας από τη μια, αλλά και τόσο μεγάλης πτώσης στην τιμή του νικελίου από την άλλη. Οι διεθνείς δηλαδή συγκυρίες είναι αυτή τη στιγμή τουλάχιστον εξαιρετικά δυσμενείς για τη λειτουργία του εργοστασίου.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΚΡΙΝΠΙΣ

Αυτή η χρονική στιγμή που η θέση του εργοστασίου είναι ιδιαίτερα δύσκολη επελέγη από την Γκρίνπις για την επίθεσή της. Αυτή ξεκίνησε με την εμπόδιση καταρχήν της απόρριψης της σκουριάς, που παράγεται

σαν απόβλητο της διαδικασίας παραγωγής του νικελίου, σε επιλεγμένη περιοχή του βόρειου Ευβοϊκού από την ειδική φορτηγίδα της ΛΑΡΚΟ. Η εμπόδιση αυτή πραγματοποιήθηκε με φουσκωτά σκάφη της Γκρίνπις και είχε σαν αποτέλεσμα η φορτηγίδα να επιστρέψει στις εγκαταστάσεις της ΛΑΡΚΟ χωρίς να αδειάσει το φορτίο της. Στη συνέχεια η Γκρίνπις το πρωί της Δευτέρας 7 Σεπτεμβρίου καταλαμβάνει αφηνιαστικά τις εγκαταστάσεις φόρτωσης των αποβλήτων και ακινητοποιεί το γερανό φόρτωσης, διακόπτοντας έτσι τη διαδικασία φόρτωσης των αποβλήτων. Στη συνέχεια τα μέλη της συλλαμβάνονται με την κατηγορία της “διατάραξης οικιακής γαλήνης”, όμως αφήνονται στη

συνέχεια στη σελ. 2

ΛΑΡΚΟ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΓΚΡΙΝΠΙΣ Να δοθεί η άδεια για τα απόβλητα

συνέχεια από τη σελ. 1

συνέχεια ελεύθεροι με εντολή της αντιεσαγγελέως Λαμίας. Όμως η αντιδραστική αυτή οργάνωση παρά τις αντιρρήσεις των εργαζομένων και την έντονη αντίθεσή τους στις ενέργειές της συνέχισε να εμποδίζει τον απόπλοο της φορτηγίδας με φουσκωτά και μένοντα με μέλη της μέσα στο νερό για πολλές ώρες. Μπροστά τελικά στον τεράστιο ξεσηκωμό των εργαζομένων τα μέλη της Γκρίνπις συλλαμβάνονται το βράδυ της Παρασκευής και οδηγούνται στο αυτόφορο, όπου και δικάζονται τη Δευτέρα και βέβαια αθωώνονται.

Όπως φάνηκε από όλη τη διαδικασία της επίθεσης είχαμε να κάνουμε με ένα σχέδιο καλά μελετημένο και προσχεδιασμένο στρατιωτικού τύπου. Εδώ σε αντίθεση με άλλες παρόμοιες επιθέσεις σαμποταριστών δεν είχαμε μια διαδήλωση ή κάποια διαμαρτυρία αλλά συντεταγμένη στρατιωτική επίθεση. Η Γκρίνπις είχε σαφή γνώση του χώρου απόρριψης των αποβλήτων, της διαδικασίας φόρτωσης και των εγκαταστάσεων φόρτωσης του εργοστασίου αλλά και συνολικά όλου του χώρου της βιομηχανίας. Οι χώροι προσωρινής αποθήκευσης των απορριμμάτων και μεταφόρτωσής τους στη συνέχεια στις ειδικές φορτηγίδες που τα μεταφέρουν δεν έχουν απειρίστη χωρητικότητα. Έτσι η βιομηχανία ήταν υποχρεωμένη να διακόψει ένα μεγάλο μέρος της παραγωγής της, για να περιορίσει τον όγκο των απορριμμάτων της, όπως και έγινε. Πράγματι διακόπηκε η λειτουργία της Περιτροφικής 1 καθώς και τα καμίνια 1,3 και 4, από 5 συνολικά καμίνια που λειτουργούν. Αυτό το παραγωγικό σαμποτάζ στοίχισε στη εταιρεία περίπου 100 εκατομμύρια την ημέρα. Από την άλλη ο χώρος αυτός είναι και ο πιο ακίνδυνος καθότι στους χώρους του εργοστασίου η θερμοκρασία είναι εξαιρετικά υψηλή.

ΟΙ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΕΣ ΤΗΣ ΓΚΡΙΝΠΙΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Η αρχική τοποθέτηση της Γκρίνπις για τις ενέργειές της ήταν ότι η σκουριά που απορρίπτεται στη θάλασσα είναι τοξική με αποτέλεσμα τη μόλυνση του θαλάσσιου περιβάλλοντος. Το πάνω που ανάρτησε στο γερανό φόρτωσης των αποβλήτων έγγραφο: "Οχι τοξικά στη θάλασσα-STOP DUMPING NOW".

"Σύμφωνα με την Γκρίνπις η ΛΑΡΚΟ απορρίπτει κάθε χρόνο με φορτηγίδες εκατοντάδες χιλιάδες τόνους τοξικής σκουριάς στο Βόρειο Ευβοϊκό. Και όπως λένε οι ακτιβιστές, σύμφωνα με την τελευταία επιστημονική μελέτη του Εθνικού Κέντρου Θαλάσσιων Ερευνών (ΕΚΘΕ) η απόρριψη της σκουριάς έχει προκαλέσει σημαντικά προβλήματα στο θαλάσσιο περιβάλλον και στους οργανισμούς που ζουν στην περιοχή" (Ελευθεροτυπία, 8-9).

Όμως το ψέμα έχει κοντά ποδάρια, όπως λει και ο λαός μας, και ιδιαίτερα όταν είναι κραυγαλέο ή όταν έχει σημαντικές επιπτώσεις στην οικονομική ζωή μιας χώρας.

Τόσο η διοίκηση του ΕΚΘΕ όσο και ο διευθυντής του Δ. Παπανικολάου στη διάρκεια συνέντευξης τύπου, κατηγόρησε την οργάνωση ότι χρησιμοποιεί μεμονωμένα στοιχεία της μελέτης που πραγματοποίησε το Μάρτη του 1998 από τα οποία δεν αποδίδεται το νόημα της. Σύμφωνα με τον ίδιο η μεταλλουργική

σκουριά της ΛΑΡΚΟ δεν είναι τοξική, γίνεται δειγματοληψία στα ψάρια των ιχθυοτροφείων και σε θαλάσσιους οργανισμούς και δεν έχει παρατηρηθεί κανένα πρόβλημα. Σε ανακοίνωση μάλιστα του ΕΚΘΕ σημειώνεται ότι οι αναλύσεις της τελευταίας μελέτης για συγκεντρώσεις βαρέων μετάλλων σε ψάρια της περιοχής δεν έδωσαν ιδιαίτερα υψηλά ποσοστά, ενώ και οι μέγιστες τιμές είναι μέσα στα επιτρεπτά όρια (Ελευθεροτυπία, 8-9).

Όσο αφορά δε το Πρωτόκολλο του Λονδίνου που επικαλείται η Γκρίνπις (αναφερόμενη στη διεθνή νομοθεσία) αυτό βρίσκεται σε φάση διαμόρφωσης και δεν έχει ακόμη τεθεί σε ισχύ.

Μετά από αυτά η αντιδραστική αυτή οργάνωση τα μαζεύει. Με καινούργια ανακοίνωσή της λει: "η θάλασσα δεν είναι χωματερή" και παρακάτω "η Διεθνής Σύμβαση για την Πρόληψη της Θαλάσσιας Ρύπανσης από Απόρριψη Καταλοίπων και άλλων Υλών απαγορεύει ρητά τη πόνηση, δηλαδή την απόρριψη με πλοία οποιοδήποτε υλικού στη θάλασσα, πλην πολύ συγκεκριμένων εξαιρέσεων..." (Ελευθεροτυπία, 10-9).

Είναι βέβαια άλλο πράγμα να μιλά κανείς για τοξικά απόβλητα και είναι τελείως διαφορετικό να μιλά για απορρίμματα. Γιατί στην πρώτη περίπτωση μπορεί να ξεσηκωθεί μεγάλος θόρυβος από το λαό, ενώ στη δεύτερη και παίρνοντας υπόψη τις δοσμένες συνθήκες αποβιομηχανίας της χώρας είναι αδύνατο να δημιουργηθεί η οποιαδήποτε σοβαρή αντίδραση.

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΗΣ ΓΚΡΙΝΠΙΣ

Μια πραγματικά προοδευτική οργάνωση που θέλει την προκοπή και την υγεία αυτού του λαού, θα έπρεπε καταρχήν να απευθυνθεί στους άμεσα ενδιαφερόμενους. Και αυτοί δεν είναι άλλοι από τους εργαζόμενους στη ΛΑΡΚΟ. Αυτούς θα έπρεπε πρώτα να πείσει για τους σκοπούς της και για τις ενέργειές της. Τους εργαζόμενους και τους κατοίκους των γύρω χωριών. Αντί αυτού η Γκρίνπις προχωρά στις γνωστές της ενέργειες όχι μόνο χωρίς να ρωτήσει κανένα αλλά και ενάντια στη θέληση των εργατών και της συντριπτικής πλειοψηφίας των κατοίκων των γύρω χωριών. Είναι ιδιαίτερα εύγλωττη η ανακοίνωση του Σωματείου Εργαζομένων ΛΑΡΚΟ που δημοσιεύουμε παρακάτω.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΗΣ ΛΑΡΚΟ

Οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ απόδειξαν για μια ακόμη φορά ότι είναι η εργατική τάξη που μπορεί να σώσει τη χώρα από τους σαμποταριστές και η μόνη τάξη που μπορεί να σώσει τη βιομηχανία αυτής της χώρας από την καταστροφή. Ιδιαίτερα οι εργάτες και οι εργαζόμενοι στη βαριά βιομηχανία είναι οι μπροστάρηδες αυτού του αγώνα. Δεν είναι τυχαίο ότι μπροστά στη καταστροφική λαίλαπα οι εργάτες της ΛΑΡΚΟ όπως και οι εργάτες της TVX στη Χαλκιδική ή οι εργάτες της ΕΛΒΙΕΕ στα Γιάννενα βάζουν τα στήθη τους για να σώσουν τα εργοστάσια στα οποία δουλεύουν. Η εργατική τάξη από την ίδια της την ταξική φύση καταλαβαίνει ότι μπορεί να ζήσει μόνο αν υπάρχει βιομηχανία σε αυτή τη χώρα. Και κάνει ότι μπορεί για να την κρατήσει.

Η στάση των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ στο πολυήμερο αυτό πραξικόπημα της Γκρίνπις ήταν πραγ-

ματικά υποδειγματική. Ο κόσμος ήταν έτοιμος να λυντσάει τους πραξικοπηματίες και δεν θα είχε και άδικο. Αυτούς τους συγκράτησαν τα μέλη του σωματείου των εργαζομένων. Η διοίκηση του σωματείου εξήγησε υπομονετικά στην Γκρίνπις τους κινδύνους από τις ενέργειές της για την ασφάλεια των εργαζομένων όσο και για τη συνέχιση της λειτουργίας της επιχείρησης, χωρίς ωστόσο να εισακουστεί.

Από την άλλη το σωματείο συγκάλεσε σύσκεψη αρμόδιων φορέων για να βρεθεί μια λύση στο πρόβλημα.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΚΑΛΥΨΗ ΣΤΗΝ ΓΚΡΙΝΠΙΣ

Η στάση των κομμάτων ήταν απaráδεκτη. Ο βουλευτής Εύβοιας του ΠΑΣΟΚ Πιπεργιάς με ερώτησή του στη Βουλή επισήμανε ότι η ΛΑΡΚΟ έχει κατηγορηθεί και στο παρελθόν για οικονομικές ατασθαλίες και ζήτησε να μάθει αν η ΛΑΡΚΟ έχει άδεια για να ρίχνει τη σκουριά στη θάλασσα (Ελευθεροτυπία, 10-9). Ο Πιπεργιάς σαν μέλος της διοίκησης της ΔΕΗ στο παρελθόν, που είναι και ο κύριος μέτοχος της ΛΑΡΚΟ, θα έπρεπε να ξέρει την απάντηση που ζητούσε να μάθει και βέβαια οι επισημάνσεις του για το παρελθόν άλλο δείχνουν παρά τη θέλησή του να συνεχίσει τη λειτουργία του να εργοστάσιο.

Ο βουλευτής Εύβοιας του ΣΥΝ Β.Αποστόλου αφού αναφέρθηκε στην καταστροφή του περιβάλλοντος που δήθεν κάνει η ΛΑΡΚΟ ζητά από τις αρμόδιες υπηρεσίες να προβούν στις απαραίτητες ενέργειες για το σταμάτημα της παράνομης δραστηριότητας της ΛΑΡΚΟ ΑΕ (Ελευθεροτυπία, 8-9). Η ΝΔ δεν τοποθετήθηκε με κανένα στέλεχος της. Όμως η κοινοτική αρχή της Λάρυμνας όπου έχει την πλειοψηφία η ΝΔ από τη 1996 είχε στείλει έγγραφη διαμαρτυρία στην Ευρωπαϊκή Ένωση για τη λειτουργία του εργοστασίου.

Το ψευτοΚΚΕ κατάγγειλε την Γκρίνπις όχι γιατί με τις ενέργειές της κινδυνεύει να κλείσει το εργοστάσιο, όχι γιατί η Γκρίνπις είπε ψέματα για το ότι το εργοστάσιο μόλυνει, αλλά διότι έτσι διευκολύνεται η ιδιωτικοποίηση της ΛΑΡΚΟ. Για τους κατεξοχήν καθοδηγητές του βιομηχανικού σαμποτάζ το ζήτημα δεν είναι αν το εργοστάσιο θα λειτουργήσει και θα ζήσουν οι εργαζόμενοι και τα γύρω χωριά, αλλά εάν θα πουληθεί σε ιδιώτη η ΛΑΡΚΟ. Γιαυτό και δεν ξεσήκωσαν μεγάλο θόρυβο, όπως θα έπρεπε αν ήταν πράγματι ένα εργατικό κόμμα, αλλά αρκεστήκαν σε αυτή την "απαλή" διαμαρτυρία και κουβέντα δεν έβγαλαν για τις ζημιές της ΛΑΡΚΟ που έχουν άμεση σχέση με τη συνέχιση της λειτουργίας της. Αποδείχτηκαν έτσι για άλλη μια φορά "ασυνεπείς" διότι στην περίπτωση της TVX στη Χαλκιδική καθοδηγούν το αντιδραστικό κίνημα ενάντια στην επένδυση της μεταλλουργίας χρυσού σε συμμαχία με τους κλασικούς φασίστες και χρησιμοποιώντας "οικολογικά" επιχειρήματα περί μόλυνσης του περιβάλλοντος που και εκεί δεν στηρίζονται σε κανένα επιστημονικό δεδομένο.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Η πολιτική κάλυψη στην Γκρίνπις είναι στην πραγματικότητα οικονομική. Γιαυτό και κανένας βουλευτής κανενός κόμματος δεν πήγε να επισκεφθεί το εργοστάσιο τις μέ-

ρες της κρίσης. Αυτό το διαπίστωσαν και οι ίδιοι οι εργαζόμενοι όπως φάνηκε και από την καταγγελία του πρόεδρου των εργαζομένων στη ΛΑΡΚΟ Γ.Θεοδώρου.

Υπάρχει στη χώρα μας ένα μπλοκ πολιτικών δυνάμεων που εκτελεί μεθοδικό βιομηχανικό σαμποτάζ. Αυτές οι δυνάμεις εδώ και πολλά χρόνια έχουν εξαπολύσει μια καταστροφική επίθεση ενάντια στη βιομηχανία και ιδιαίτερα τη βαριά, καθώς και στα μεγάλα έργα υποδομής και έχουν καταφέρει σε ένα βαθμό το στόχο τους.

Αυτό γίνεται γενικά με τρεις τρόπους:

α) κρατικοποίηση ενός εργοστασίου, φόρτωμά του με υπεράριθμους που πληρώνονται από την επιχείρηση, πιστωτική ασφυξία, σταμάτημα του μηχανολογικού εκσυγχρονισμού, ασύμφορες συμφωνίες παραγωγής (Ναυπηγεία, ΠΥΡΚΑΑ, ΕΒΟ, Πειραιϊκή-Πατραϊκή, Σκαλιστήρη κλπ)

β) εκστρατείες ενάντια στη μόλυνση και την προστασία της φύσης (Πετροχημικά στο Μεσολόγγι, TVX στη Χαλκιδική, Αχελώος, Λιπάσματα Δραπετσώνας κλπ)

γ) με ταξικά προσχήματα, ιδιαίτερα με το σύνθημα "καμιά απόλυση" (Ιζόλα, Πιρέλι). Το εργατικό κίνημα ήταν πάντα ενάντια στις απολύσεις, αλλά έπαιρνε πάντα υπόψη του την κατάσταση μιας επιχείρησης και τη γενική κατάσταση της αγοράς προκειμένου να προσδιορίσει τις μορφές πάλης και τις απαιτήσεις του. Με αυτή τη μέθοδο κλείνουν τα εργοστάσια που βρίσκονται σε φάση ύφεσης ή αναδιάρθρωσης. Στην περίπτωση των απολύσεων ένα παράδειγμα δεν διεκδικεί μόνο από την επιχείρηση αλλά απαιτεί και από το κράτος, δηλαδή από το συλλογικό καπιταλιστή, να μοιραστεί το βάρος της μισθοδοσίας ή των αποζημιώσεων ή των επιδομάτων κλπ.

Ακόμη χρησιμοποιείται και κάθε άλλο πρόσχημα, όπως ο τουρισμός, η σοβινιστική αρχαιοπληξία (αρχαιολογικοί χώροι ή χώροι αρχαιολογικού ενδιαφέροντος), ο κάλπικος αντιμπεριαλισμός (χτύπημα των ξένων επενδύσεων, μη απορρόφηση κοινοτικών κονδυλίων).

Το πολιτικό μπλοκ που εκτελεί μεθοδικό βιομηχανικό σαμποτάζ στη χώρα μας αποτελείται από το ψευτοΚΚΕ, το ΣΥΝ και την τάση Λαλιώτη-Σκανδαλιδή μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αυτή η τελευταία τάση που λειτουργούσε πάντα κάτω από την καθοδήγηση του Α. Παπανδρέου, αποτελούσε και αποτελεί τον κυβερνητικό και κρατικό προστάτη των αντιβιομηχανικών κινήματων που καθοδηγούνται και οργανώνονται κυρίως από το ψευτοΚΚΕ. Το εύρος των κινήματων που εξαπολύει αυτό το μπλοκ αυξάνεται από τις πολιτικές του συμμαχίες, περιστασιακές ή όχι, με άλλα τμήματα του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ.

Μέσα σε ένα τέτοιο πολιτικό πλαίσιο δρα η Γκρίνπις και είναι το γενικότερο πολιτικό κλίμα που ευνοεί τη δράση της. Έτσι μπορεί κανείς πολύ εύκολα να εξηγήσει γιατί την πρώτη φορά που πιάστηκαν οι σαμποταριστές τους απαγγέλθηκε πολύ μικρή κατηγορία και αφέθηκαν ελεύθεροι για να συνεχίσουν το σαμποταριστικό έργο τους. Έτσι εξηγείται η ολιγοπρία των λιμενικών αρχών να προχωρήσουν στη γρήγορη

σύλληψη τους μικραίνοντας έτσι και τη ζημιά του εργοστασίου και έτσι τέλος μπορεί να εξηγήσει κανείς και την αθώωσή τους από το δικαστήριο της Λαμίας την προηγούμενη Δευτέρα.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Για να ζήσει το εργοστάσιο και να αναπτυχθεί χρειάζονται κονδύλια. Υπάρχει αυτή τη στιγμή ένα επενδυτικό πρόγραμμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης ύψους 6 δις. Για να συμμετάσχεις σε αυτό χρειάζεται ιδία συμμετοχή κατά 50%. Το εργοστάσιο έχει έρθει σε επαφή με την ΚΡΟUP η οποία δέχθηκε να χρηματοδοτήσει. Για να αναπτυχθεί χρειάζεται υποστήριξη από το κράτος. Έχει κάθε δυνατότητα να προχωρήσει.

Αυτός όμως που μπορεί πραγματικά να αποφασίσει για τη ζωή ή το θάνατο της ΛΑΡΚΟ είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι σε αυτήν. Μόνο η εργατιά με τους αγώνες της θα μπορέσει να σώσει το εργοστάσιο από τους ανοιχτούς σαμποταριστές και τους κρυφούς εχθρούς του. Μόνο αυτή μπορεί να συνεχίσει το εργοστάσιο να αποτελεί πηγή ζωής για την φτωχή αυτή περιοχή της πατρίδας μας.

Οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ πέτυχαν μια μεγάλη νίκη. Όμως δεν κέρδισαν και τον πόλεμο. Ήδη το Νοέμβρη λήγει η άδεια ρίψης των απορριμμάτων στη θάλασσα και θα πρέπει να ανανεωθεί. Εδώ βρίσκεται η ουσία της υπόθεσης. Με δεδομένο το πολιτικό κλίμα ο αγώνας προμηνύεται δύσκολος, αλλά όχι ακατόρθωτο να κερδηθεί. Χρειάζεται πάνω από όλα η ενότητα των εργαζομένων στο εργοστάσιο και πιο πλατιά ενότητα με τους κατοίκους των γύρω χωριών.

Οι εργαζόμενοι στη ΛΑΡΚΟ πρέπει να ενωθούν με τους εργαζόμενους στην TVX που παλεύουν για να γίνει η επένδυση του χρυσού και να ζήσουν τα χωριά τους, με τους εργαζόμενους στα Λιπάσματα της Δραπετσώνας και με κάθε άνθρωπο που παλεύει για να σταματήσει η αποβιομηχανία και η ερήμωση αυτής της χώρας.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΚΑΤΩ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΦΑΤΟΣ ΝΑΝΟ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΒΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Η άναδρη εν ψυχρά δολοφονία του υπαρχηγού του Μπερίσα Ατζέμ Χαϊντάρι το Σάββατο 12 του Σεπτεμβρίου στα Τίρανα άναψε στη γειτονική μας χώρα μια φωτιά που δύσκολα θα σβηστεί. Η λαϊκή εξέγερση που ακολούθησε ήταν, κάτω απ' αυτές τις περιστάσεις, απολύτως φυσιολογική και αναμενόμενη και άνοιξε το δρόμο σε ταχύτατες πολιτικές εξελίξεις, το βάθος και το μέγεθος των οποίων ακόμα δεν είναι δυνατό να προβλεφθεί.

Σύσσωμος ο ελληνικός Τύπος και γενικά τα ΜΜΕ, γνωστά από το βρόμικο ρόλο τους στα γεγονότα του περσινού Μάρτη (βλ. σχετικό αποκαλυπτικότατο ρεπορτάζ του δημοσιογράφου Τέλογλου, που μεταδόθηκε πρόσφατα από τη ΝΕΤ), έκαναν λόγο για "προσχεδιασμένο πραξικόπημα του Μπερίσα", λες και δεν υπήρχαν ένα σωρό αντικειμενικοί λόγοι για την εκδήλωση μιας δημοκρατικής εξέγερσης στην Αλβανία. Το πραξικόπημα έγινε πέρσι κι αυτοί το αποκάλεσαν "λαϊκή εξέγερση". Τώρα που έγινε λαϊκή εξέγερση, την αποκαλούν "πραξικόπημα".

Το πιο εξωφρενικό απ' όλα και αυτό για το οποίο αξίζει ν' αγανακτεί κανείς είναι το γεγονός ότι, ενώ προβάλλουν κατά κόρο την παραπάνω άποψη κατακεραυνώνοντας το Μπερίσα και το Δημοκρατικό Κόμμα, έχουν κυριολεκτικά καταπιεί το ίδιο το γεγονός που ξεχείλισε το ποτήρι της αγανάκτησης των Αλβανών: τη δολοφονία του Χαϊντάρι. Είναι σαν να μην έγινε ποτέ. Θυμίζει το γνωστό "κερατάς και ζημιωμένος". Όταν σου δολοφονούν τον υπαρχηγό σου, είναι δυνατόν να μείνεις με σταυρωμένα τα χέρια και να μην καταγγείλεις αυτούς που όπλισαν το χέρι του δολοφόνου; Τι θέλανε δηλαδή; Να ζητήσεται και συγγνώμη κι αποπάνω ο Μπερίσα;

Επειδή λοιπόν οι ντόπιοι σκοταδιστές διαστρεβλώνουν τελείως με τις εκτιμήσεις τους την ίδια την πραγματικότητα και παρουσιάζουν τα πάντα ως μια ακόμα συνωμοσία του Μπερίσα, εμείς θα προσπαθήσουμε να μιλήσουμε για την κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει η Αλβανία επί κυβέρνησης Νάνο με τα ίδια τους τα λόγια, αφού ώρες-ώρες τους ξεφεύγουν κάτι μισόλογα που αποκαλύπτουν την αλήθεια.

ΤΡΑΓΙΚΗ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Ο Νάνο είχε πάρει την εξουσία, πέραν των άλλων, με την ψεύτικη υπόσχεση προς τον αλβανικό λαό ότι θα του ξεπληρώσει τα λεφτά που είχε χάσει από την κατάρρευση του συστήματος των "πυραμίδων" επί Μπερίσα. Αυτός όχι μόνο δεν κράτησε την υπόσχεσή του, αλλά έχωσε τη χώρα ακόμα πιο βαθιά στην οικονομική εξαθλίωση και τη διαφθορά, αφού κυβερνά με τη "βοήθεια" των μαφιόζων οπλαρχηγών. Διαβάζουμε σχετικά:

«Η αλήθεια είναι ότι η κυβέρνηση Νάνο που ανέλαβε την εξουσία τον Ιούλιο 1997 δεν έχει καταφέρει να επιβάλει την τάξη σε όλη την επικράτεια της Αλβανίας, και ιδιαίτερα στο Βορρά. Μόνο το 10% από τα 750.000 όπλα που είχαν κλαπεί από τα στρατόπεδα έχουν επιστραφεί. Ο μηνιαίος μισθός παραμένει ιδιαίτερα χαμηλός (περίπου 32\$ μηνιαίως) και ο πληθωρισμός υπερβαίνει το 50% σε ετήσια βάση. Η κυβέρνηση έχει δεχθεί αλλεπάλληλα χτυπήματα και έχουν εκφραστεί δημόσια διαφωνίες (πχ. Η παραίτηση του υπουργού Εσωτερικών Νερίτάν Τσέκα, τα προβλήματα μεταξύ του Φατός Νάνο και του αλβανού προέδρου Ρετζέπ Μείντάνι κλπ.), ενώ στελέχη της έχουν κατηγορηθεί ανοιχτά και για δωροδοκία» (Ελευθεροτυπία, 20 -9).

«Η αλήθεια είναι ότι η απομυθοποίηση του Νάνο είχε αρχίσει να συμβαίνει πολύ πριν. Παρόντα για τη "χαλαρότητα" με την

οποία ο αλβανός πρωθυπουργός καταπιανόταν με τα προβλήματα της χώρας και ζοφερές διαπιστώσεις για την παραγωγικότητα της κυβέρνησης ακούγονταν συχνά-πυκνά σε διπλωματικούς κύκλους» (στο ίδιο). Μα πού να τον αφήσουν τον κύριο Νάνο τα ολονύχτια γλέντια κάθε Σαββατοκύριακο στα σκυλάδικα της Θεσσαλονίκης (εκεί σπουδάζει ο γιος του) μαζί με τον Τσοχατζόπουλο και τους λοιπούς αστέρες της πίστας, ώστε να ασχοληθεί και λίγο με τα προβλήματα της χώρας του; Άλλωστε στην Ελλάδα είχε χει την ασυλία να κάνει ό,τι γουστάρει ατιμώρητα, όχι μόνο ο ίδιος, αλλά και ο φέρελλιος υιός του, ο οποίος πριν από λίγους μήνες πιάστηκε από τις ελληνικές αρχές με χασίς, αλλά ουδέν έγινε...

«(...) κάποιες αδυναμίες που τη διακρίνουν (την κυβερνώσα παράταξη) και οι οποίες την εμποδίζουν να βρει λύσεις στα ζωτικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα. Αντίθετα, την οδηγούν σε αρκετά σοβαρά λάθη, με πρώτο τη διατήρηση της διαφθοράς εκ μέρους μιας σημαντικής μερίδας κρατικών λειτουργών» (στο ίδιο, 15-9).

Και αυτά τα γράφουν άνθρωποι που είναι ορκισμένοι εχθροί του Μπερίσα, δεν τα γράφει κάποιος φιλικός διακεϊμένος...

Ο αναγνώστης, για να μπορέσει να κρίνει αντικειμενικά έχοντας όλο το σκηνικό μπροστά του, πρέπει να πάρει επίσης υπόψη του το ότι στις 23 Αυγούστου (τρεις βδομάδες δηλαδή πριν τη δολοφονία του Χαϊντάρι) η κυβέρνηση Νάνο

συνέλαβε έξι ανώτατα στελέχη του Δημοκρατικού Κόμματος. Κι αυτά είναι τα τελευταία "κατορθώματα" του Νάνο. Από πέρσι που πήρε την εξουσία έχει εξαπολύσει ένα πογκρόμ βίας και κατάντησης κάθε αντίπαλης φωνής, αντιμετωπίζοντάς την με την "πειθώ" των καλάνσκοφ που διαθέτουν οι συμμορίες των μαφιόζων δολοφόνων που τον έφεραν στην εξουσία.

Όσο για τον Ατζέμ Χαϊντάρι, που υπήρξε επικεφαλής του φοιτητικού κινήματος του 1990 (το οποίο οδήγησε στην παραίτηση του σοσιαλφασίστα προέδρου Ραμίζ Αλία) και πρώτος πρόεδρος του Δημοκρατικού Κόμματος, φαίνεται πως είχε μπει για τα καλά στο μάτι του Νάνο, αφού αυτός είχε υποδειχθεί (και επιβληθεί) ως πρωθυπουργός από τον απερχόμενο Ραμίζ Αλία. Έτσι, αυτό που υπέστη δεν ήταν το πρώτο δολοφονικό χτύπημα από το Νάνο. Στις 18 Σεπτεμβρίου 1997 είχε τραυματιστεί ελαφρά από πέντε σφαίρες που είχε ρίξει εναντίον του **μέσα στη βουλή** ο βουλευτής του Σοσιαλιστικού Κόμματος (του Νάνο δηλαδή) Γκαφούρ Μαζρέκου (βλ. Το Βήμα, 20-9). Υπήρχε λοιπόν μια προϊστορία στα χτυπήματα που ο Νάνο ξέρει να δίνει.

ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ Ή ΝΟΜΙΜΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ;

Όλος ο ελληνικός εθνικοσοσιαλιστικός μεσαίωνας βγήκε να πει, για να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, ότι ο Μπερίσα είχε προσχεδιάσει πραξικόπημα και το εκδήλωσε με αφορμή τη δολοφονία του Χαϊντάρι επιτιθέμενος στο κοινοβούλιο και στο πρωθυπουργικό γραφείο. Ότι επιδιώκει εμφύλιο πόλεμο, ότι είναι αιμοχαρής και άλλα κοσμητικά επίθετα. Είναι έτσι όμως;

Ας τους αφήσουμε να μιλήσουν οι ίδιοι. Όταν ήταν ακόμα νωρίς και δεν είχε "πέσει η γραμμή" της υποστήριξης με κάθε τρόπο του Νάνο, πρόλαβαν και βγήκαν στον Τύπο μερικές αλήθειες. Για τα επεισόδια της Δευτέρας 14-9 διαβάζουμε από ανταπόκριση του Ασοσιέτιτεντ Πρες, του Γαλλικού και του Αθηναϊκού Πρακτορείου (να, ακόμα κι αυτού!), που δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία στις 15-9, τα εξής:

«Τα επεισόδια ξεκίνησαν κατά την κηδεία του στελέχους του Δημοκρατικού Κόμματος Ατζέμ Χαϊντάρι, που δολοφονήθηκε το περασμένο Σάββατο. Σύμφωνα με μαρτυρίες, **αστυνομικοί οι οποίοι βρίσκονταν σε κυβερνητικό κτίριο πυροβόλησαν εναντίον των περίπου 10.000 ατόμων που είχαν συγκεντρωθεί για να παρακολουθήσουν την κηδεία, στην πλατεία Σκεντέρμπεη των Τίρανων. Οι διαδηλωτές απάντησαν στα πυρά και οι συγκρούσεις ξεκίνησαν. Οι χιλιάδες οπαδοί του Μπερίσα εξαγριωμένοι κατευθύνθηκαν προς το πρωθυπουργικό μέγαρο, απ' όπου, σύμ-**

φωνα με τις ενδείξεις, προήλθαν οι πυροβολισμοί. Ακολούθησαν συγκρούσεις με τους αστυνομικούς, ενώ άλλη ομάδα υποστηρικτών του Δημοκρατικού Κόμματος κατευθύνθηκε προς την κατοικία του πρωθυπουργού».

Να λοιπόν ποιος "ήρξατο χειρών αδίκων". Ανάγλυφη η αλήθεια από τους αντιπαλούς του Μπερίσα. Ήταν ο Νάνο που έκανε προβοκάτσια για να σπρώξει σ' αυτή τον Μπερίσα.

Παραπέρα. Κάποια στιγμή οι διαδηλωτές κατέλαβαν, ανάμεσα στ' άλλα, και τα στούντιο της κρατικής τηλεόρασης. Και εδώ είναι η αποκάλυψη. Αν ο Μπερίσα είχε πραγματικά προσχεδιάσει ένα πραξικόπημα και ήθελε να προκαλέσει εμφύλιο, ποια καλύτερη ευκαιρία θα του παρουσιαζόταν να ξεσηκώσει τους οπαδούς του ανά την Αλβανία καλώντας τους από την κατειλημμένη τηλεόραση; Κι όμως, όπως διαβάζουμε, «λίγο αργότερα, ο Σαλί Μπερίσα εμφανίστηκε στην κρατική τηλεόραση **καλώντας το λαό να ηρεμήσει, αλλά επαναλαμβάνοντας την απαίτησή του για παραίτηση Νάνο. Ο Μπερίσα τον κάλεσε "να μην εκτραχύνει την κατάσταση και να μην προσβάλει τους θεσμούς. Ζητούμε από το Νάνο να παραιτηθεί και να δώσει τη δυνατότητα για το σχηματισμό μιας μεταβατικής κυβέρνησης, για μια πολιτική λύση", πρόσθεσε».** Αυτά τη μέρα που το πλήθος είχε δεχθεί απρόκλητα τις φονικές σφαίρες των πραιτοριανών του Νάνο.

Αλλά και την προηγούμενη μέρα, όπως διαβάζουμε, «**μιλώντας στην κεντρική πλατεία των Τίρανων (...) ζήτησε από τους οπαδούς του Δημοκρατικού Κόμματος να επιδείξουν αυτοσυγκράτηση** (στο ίδιο, 14-9).

Και στις επόμενες όμως διαδηλώσεις πάντα ακολουθούσε την ίδια γραμμή: «**Δήλωσε πως δεν πιστεύει ότι η εξουσία καταλαμβάνεται με τη βία ή με την αιματοχυσία, καθώς "μια τέτοια εξουσία είναι καταδικαστέα από την ιστορία"** (...) Ο Μπερίσα, που μίλησε στους διαδηλωτές, τόνισε ότι θέλει να αποφύγει "κάθε πράξη βίας" και ζήτησε να γίνει μια ειρηνική διαδήλωση. Παράλληλα, **απαντώντας στην κυβέρνηση που κατηγορήσε το Δημοκρατικό Κόμμα για πραξικόπημα, τόνισε ότι "κανένας υγιής νους δεν θα μιλούσε για πραξικόπημα"** (στο ίδιο, 16-9). Και πάλι: «**Σύμφωνα με τις ενδείξεις, το Δημοκρατικό Κόμμα είναι ιδιαίτερα προσεκτικό ώστε να μη σημειωθούν σοβαρά επεισόδια** (...) Το πλήθος φώναζε αντικυβερνητικά συνθήματα (...) Παρ' όλ' αυτά, η διαδήλωση έληξε χωρίς να σημειωθούν επεισόδια» (17-9). Και αλλού: «**Χθες, όμως, φάνηκε ότι πράγματι είναι διάχυτη η τάση για χαμηλούς τόνους, μακριά από κάθε βίαιη ενέργεια** (...) Ακόμη και ο ίδιος ο Μπερίσα σε μια από τις δύο συνεντεύ-

ξεις Τύπου που έδωσε χθες, ζήτησε από τους οπαδούς του να μη χρησιμοποιήσουν βία (...) Το συλλαλητήριο διαλύθηκε ειρηνικά (19-9). Τέλος, «**μετά την επιμνημόσυνη δέηση στον τάφο του Ατζέμ Χαϊντάρι (...) δεν σημειώθηκε κάποιο κρούσμα βίας, όπως πολλοί ανησυχούσαν. Το πλήθος αποχώρησε ήρεμα** (21-9).

Είναι ηλίου φαεινότερο πως ένας που επιδιώκει πραξικόπημα δε συμπεριφέρεται με τέτοιο τρόπο.

ΚΑΙ Ο ΝΑΝΟ;

Σίγουρα θα αισθάνεται ήδη την καρέκλα του να τρίξει. Κυριολεκτικά εξαφανισμένος το πρώτο τρίμηνο, περίμενε τη σωτήρια γι' αυτόν παρέμβαση "της διεθνούς κοινότητας" για να βγει από το καβούκι του. Τόσο γενναία συμπεριφορά... Αντ' αυτού έβαλε κάποια στιγμή τον εκπρόσωπό του Μπεν Μπλούσι να δηλώσει ότι «**μια διεθνής επέμβαση μπορεί να είναι απαραίτητη για να αποκατασταθεί η τάξη στην Αλβανία** (...) "Οι αλβανοί πολιτικοί υπολογίζουν πολύ σε μια επέμβαση της διεθνούς κοινότητας, που δεν θα είναι μόνο πολιτική" (στο ίδιο, 15-9). Βοηθήστε γιατί χανόμαστε.

Ωστόσο στο εσωτερικό μέτωπο χάνει δυνάμεις. Ο πρόεδρος Ρετζέπ Μείντάνι έκανε δηλώσεις κρατώντας αποστάσεις από το Νάνο. Ένας από τους ηγέτες του κυβερνητικού συνασπισμού, ο πρόεδρος του κόμματος Δημοκρατική Συμμαχία και πρώην υπουργός Δημόσιας Τάξης Νερίτάν Τσέκα ζήτησε την παραίτηση του Νάνο, καθώς απέτυχε να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων. Ο ηγέτης της Σοσιαλδημοκρατικής Ένωσης Τεοντόρ Λάτσο δήλωσε πως ο μόνος τρόπος να την πρόοδο της χώρας είναι το μπιόκοτάρισμα του κοινοβουλίου. Η αντιπολίτευση πρέπει να σχηματίσει ένα "ευρύ και οργανωμένο μέτωπο" κατά του Νάνο, είτε.

Και πώς αντέδρασε η "διεθνής κοινότητα" παχύδερμων (ΕΕ και ΗΠΑ); θα συμπληρώναμε εμείς. Μα, στηρίζοντας "τη νόμιμη κυβέρνηση", το Νάνο δηλαδή. Η αλήθεια όμως είναι πως όχι με την ίδια θέρμη όπως πέρσι, αφού στο διάστημα που πέρασε από τότε κατ'αφερα, τελικά, να δουν -σ' ένα μικρό, έστω, βαθμό- κάτι από τη σκοτεινή πλευρά του. Η γραμμή της Δύσης είναι: Ναι μεν στήριξη της "νόμιμης κυβέρνησης" και σε καμιά περίπτωση επάνοδο του Μπερίσα στην προεδρία, αλλά ταυτόχρονα απαρχή πολιτικών διαβουλεύσεων με όλα τα κόμματα με σκοπό (εδώ διαχωρίζονται οι εκτιμήσεις των Δυτικών) είτε την αντικατάσταση του Νάνο με κάποιον πιο μετριοπαθή από τον ίδιο συνασπισμό κομμάτων (με ταυτόχρονη αποχώρηση του Μπερίσα από το πολιτικό προσκήνιο) είτε τη συγκρότηση κυβέρνησης

Η δίκη της Μακεδονικής γλώσσας

ΑΘΩΩΘΗΚΕ ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ Νίκη του ευρωπαϊκού δημοκρατισμού

Πραγματοποιήθηκε στη Φλώρινα στις 15 του Σεπτεμβρίου η δίκη του Ουράνιου Τόξου. Τότε τα ηγετικά του στελέχη κατηγορήθηκαν για διέγερση πολιτών σε διχόνοια επειδή στις 8 Σεπτεμβρίου σήκωσαν την επιγραφή του κόμματος γραμμένη στη μακεδονική γλώσσα.

Η πρώτη δίκη, που ήταν προγραμματισμένη για τις 14 Οκτώβρη του '97, αναβλήθηκε με έντεχνο ροκάνισμα του χρόνου. Όμως η δεύτερη δίκη έπρεπε να πραγματοποιηθεί. Ήταν πολύ δύσκολο στην αστική τάξη να την αναβάλει για δεύτερη φορά. Ήδη η τακτική των αναβολών είχε δεχτεί ένα ισχυρό χτύπημα μετά την τελευταία δίκη της ΟΑΚΚΕ για το μακεδονικό. Και τότε ήθελαν την αναβολή. Αλλά η ΟΑΚΚΕ είχε επικαλεστεί την ευρωπαϊκή νομοθεσία και είχε απειλήσει με προσφυγή στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Ταυτόχρονα είχε κάνει πολιτική καμπάνια ενάντια στην τακτική των αναβολών. Έτσι το δικαστήριο υποχρεώθηκε να κάνει τη δίκη και να αθώσει την ΟΑΚΚΕ.

Αν γινόταν λοιπόν αναβολή, το Ουράνιο Τόξο θα βρισκόταν σε πολύ ισχυρή θέση και σίγουρα μια προσφυγή του στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο θα δικαιωνόταν. Σ' αυτή την περίπτωση η αστική τάξη θα σερνόταν στη δίκη έχοντας προηγούμενα η ίδια μια καταδικαστική απόφαση σε βάρος της. Έτσι υποχρεώθηκε να κάνει τη δίκη στη Φλώρινα και μάλιστα υποχρεώθηκε να αθώσει τους κατηγορούμενους.

Μια καταδικαστική απόφαση ήταν ουσιαστικά απαγορευμένη για δύο λόγους. Ο ένας, ο πιο βασικός, είχε να κάνει με την αντιτουρκική πολιτική της αστικής τάξης. Ως γνωστό, η ελληνική διπλωματία προσπαθεί να πείσει τους Ευρωπαίους ότι η Τουρκία πρέπει να απομονωθεί σαν χώρα που παραβιάζει τα δικαιώματα των εθνικών της μειονοτήτων, ιδιαίτερα των Κούρδων. Έτσι η Ελλάδα είναι βαριά εκτεθειμένη στην Ευρώπη όταν η Τουρκία την κατηγορεί πως η ίδια παραβιάζει τα δικαιώματα των δικών της εθνικών μειονοτήτων, ιδιαίτερα μάλιστα των εθνικά Μακεδόνων, αφού, ούτε καν τους αναγνωρίζει την ύπαρξη. Μια καταδικαστική του Ουράνιου Τόξου επειδή χρησιμοποιεί τη γλώσσα του θα αποτελούσε γελοιοποίηση της ελληνικής επιχειρηματολογίας.

Ο δεύτερος λόγος που προέτρεπε την άρχουσα τάξη σε αθώωση ήταν επίσης προϊόν της αντιτουρκικής στρατηγικής της, αν και δευτερεύον προϊόν. Εδώ και χρόνια η αστική τάξη της Ελλάδας προσπαθεί να αφομοιώσει τη Δημ. της Μακεδονίας στη δικιά της "ορθόδοξη" αντιτουρκική στρατηγική. Αυτό σημαίνει ταυτόχρονα πίεση και προσεταιρισμό. Η πίεση γίνεται με το όνομα, ο προσεταιρισμός έχει σαν προϋπόθεση, ανάμεσα στα άλλα, και την ελάφρυνση της καταπίεσης των εθνικά Μακεδόνων.

Γ' αυτούς τους δύο λόγους η ελληνική διπλωματία ήταν αποφασισμένη να αθώσει τους κατηγορούμενους. Και τους αθώωσε. Δεν πρέπει να έχει κανείς την παραμικρή αμφιβολία ότι αυτή η αθώ-

ωση, όπως προηγούμενα και εκείνη της ΟΑΚΚΕ, ελάχιστη σχέση έχει με το δημοκρατικό κίνημα μέσα στην ίδια την Ελλάδα. Όχι ότι δεν υπάρχουν πολλοί Έλληνες δημοκράτες, αλλά το δημοκρατικό κίνημα εδώ είναι σκλαβωμένο από την ψευτοαριστερή πολιτική των ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ, αλλά και την πολιτική των εθνικιστών με δημοκρατικό πρόσωπο του ΠΑΣΟΚ.

Η αδυναμία αυτού του κινήματος εκδηλώθηκε πεντακάθαρα και στη δίκη της Φλώρινας απ' όπου έλειψαν όλοι εκείνοι οι καθηγητές, οι δημοσιογράφοι και οι πολιτικοί που γεμίζουν τις αίθουσες των δικών τύπου Μπαλάφα. Υπήρχαν μόνο οι "εντελώς απαραίτητοι". Δηλαδή, εκείνος ο μικρός αριθμός των ανθρώπων και των οργανώσεων που εναντιώνονται στην εθνική καταπίεση και είναι μάρτυρες υπεράσπισης σε τέτοιου είδους δίκες. Ήταν εκεί μάρτυρες από την ΟΑΚΚΕ ο σ.Η. Ζαφειρόπουλος, από το Δίκτυο ο Γ.Φελέκης, από το Παρατηρητήριο του Ελσίνκι ο Π. Δημητράς, από την Επιτροπή για τα Ανθρώπινα και Μειονοτικά Δικαιώματα ο Β. Σακελλαρίου, από την τουρκική μειονότητα ο Ι. Ονσούνου, και ο αντιεθνικιστής συγγραφέας Γ. Νικρατζάς, και από τους ίδιους τους Μακεδόνες ο Γ. Πούνιος. Συνήγοροι ήταν η Γ. Κούρτοβικ και η Ε. Τελή η οποία ήταν συνήγορος και στην προηγούμενη δίκη του '97.

Μάρτυρες κατηγορίας ήταν όλοι αυτοί οι καθωσπρέπει αστοί της Φλώρινας, κομματικά στελέχη, εκπρόσωποι συλλόγων, παπάδες κ.λπ που είχαν καταθέσει ένορκα κατά του Ουρ. Τόξου το Σεπτέμβρη του '95.

Στη δίκη του '97 όλοι αυτοί ήταν μαζεμένοι στο δικαστήριο μαζί με κάθε λογής εθνικιστές και τραμπούκους, και είχαν όλοι τους ένα αρκετά θρασύ ύφος. Αυτή τη φορά όμως ήταν λιγότεροι, πολύ μαζεμένοι, και σε μερικές περιπτώσεις προσπάθησαν να φανούν φίλοι των κατηγορούμενων διαβλέποντας το νέο ρεύμα της αθώ-

ωσης. Είναι χαρακτηριστικό, επίσης, ότι ο μάρτυρας κατηγορίας Γ. Μούλης, Γραμματέας του ψευτοΚΚΕ Φλώρινας δεν παρουσιάστηκε, ενώ ο μάρτυρας του Συνασπισμού Γερμανίδης, Γραμματέας του ΣΥΝ Φλώρινας προσπαθούσε να αποδείξει ότι δεν ήταν ένας εχθρός. Τον φίλο των κατηγορούμενων παράστησε επίσης, ο μάρτυρας κατηγορίας του ΠΑΣΟΚ Τσότσκος. Οι μάρτυρες της παλιάς αντίδρασης (Ν.Δ. ΠΟΛΑΝ, δεξιοί πρόεδροι συλλόγων, παπάδες κ.λπ) κράτησαν την ουσία των αρχικών καταθέσεών τους, αλλά διατήρησαν από την αρχή ως το τέλος αμυντική στάση. Δεν είναι τυχαίο ότι έλειπαν οι αρχιτραμπούκοι Φανουριάκης (Πρόεδρος του Εμπορικού Συλλόγου) Λιατόπουλος, Νόβας. Έλειπε επίσης ο Ι. Γερμανίδης, ενώ κρύφτηκε στην αίθουσα και δεν παρουσιάστηκε ο ανταποκριτής του *Αδέσμευτου Τύπου* του Ρίζου, Κόκκος. Μετά τις καταθέσεις τους στο δικαστήριο, οι μάρτυρες κατηγορίας έφευγαν από την αίθουσα απογοητευμένοι, καθώς διαπίστωναν ότι το κλίμα που επέτρεπαν ο Εισαγγελέας και η Πρόεδρος ήταν σε αντίθεση κατεύθυνση. Όταν ανακοινώθηκε η απόφαση αργά το απόγευμα μέσα στο δικαστήριο δεν υπήρχε κανένας από τους αντιμακρόνους και τους τραμπούκους.

Το ότι αυτή η δίκη ήταν προδιαγεγραμμένη ως προς το αποτέλεσμα της, δεν σημαίνει ότι ήταν το ίδιο και ως προς τη διαδικασία της.

Οι δικαστές ήθελαν να πετύχουν μια αθώωση με το Ουρ. Τόξο απονευρωμένο. Δεν ήθελαν, δηλαδή, το Ουρ. Τόξο να υποστηρίξει τη μακεδονική γλώσσα σαν μια εθνική γλώσσα, ούτε τον εαυτό του σαν ένα πολιτικό εκφραστή μιας εθνικής μειονότητας. Ήθελαν η γλώσσα να ξεκοπεί από τον εθνικό της χαρακτήρα και να μείνει μια τοπική γλώσσα, ή ακόμα καλύτερα ένα γλωσσικό ιδίωμα. Αυτή η γραμμή που την έκφραζε σαν το μόνο πολιτικό στέλεχος στην έδρα ο Εισαγγελέας, είναι η γραμμή του ελληνικού σοβινισμού που παριστάνει την πρόοδο. Η διαφορά ανάμεσα στην τοπική γλώσσα των Μακεδόνων και στην εθνική γλώσσα είναι κεφαλαιώδης και σε αυτό καθεαυτό το γλωσσικό επίπεδο και συνίσταται στο εξής: Η εθνική γλώσσα είναι μια δουλεμένη λογοτεχνική γλώσσα που αγκαλιάζει όλες τις πλευρές της πρακτικής και διανοητικής ζωής ενός λαού. Αντίθετα η τοπική γλώσσα ακόμα κι αν έχει ένα εθνικό χρώμα είναι περιορισμένη, φτωχιά και αδούλευτη δίχως λογοτεχνική παράδοση. Μια τέτοια γλώσσα περιορίζει τον γλωσσικό ορίζοντα της μειονότητας και της αφαιρεί στο βάθος τον εθνικό χα-

ρακτήρα. Ταυτόχρονα της στερεί τους γλωσσικούς δεσμούς με το έθνος και το εθνικό κράτος στο οποίο κυρίως αυτή η γλώσσα αναπτύσσεται και μελετιέται.

Δυστυχώς η υπεράσπιση, με ευθύνη της Γ. Κούρτοβικ, κινήθηκε στο χαμηλότερο εθνικά επίπεδο και για τη γλώσσα, και γενικά για το μακεδονικό, σε όλη τη διάρκεια της δίκης και δεν θέλησε να ξεδιπλωθεί ο εθνικός χαρακτήρας του κινήματος του Ουρ. Τόξου. Όμως οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι του Ουρ. Τόξου, Π. Βοσκόπουλος, Π. Βασιλειάδης και Κ. Τασσόπουλος με δήλωσή τους στη διάρκεια της δίκης και κυρίως με τις ίδιες τις απολογίες τους, προσδιόρισαν με ακρίβεια και με συνέπεια τόσο τον εθνικό χαρακτήρα της γλώσσας τους όσο και τον εθνικό χαρακτήρα της ίδιας της μειονότητας.

Παρ' όλα αυτά αυτή η υπερασπιστική τακτική έδωσε τη δυνατότητα στο δικαστήριο και στους μάρτυρες κατηγορίας να αναπτύξουν τη θέση ότι η μακεδονική γλώσσα αποτελεί πρόκληση εθνική για τη Φλώρινα, δίχως να βρουν μια ολοκληρωμένη και πειστική πολιτική απάντηση για **όλο το μακεδονικό** από την πλευρά μας. Σε αυτή τη δίκη ήταν αδύνατο να κερδηθεί σε βάθος η κοινή γνώμη στη Φλώρινα και σε όλη την Ελλάδα, εάν το Ουρ. Τόξο και οι υπερασπιστές του δεν ξεδίπλωναν μια συντριπτική επιχειρηματολογία ενάντια στους σοβινιστές για το μακεδονικό έθνος, για τη Δημ. της Μακεδονίας, για τις σχέσεις των δύο χωρών, για τις σχέσεις έθνους και εθνικής μειονότητας. Είναι βέβαια γεγονός ότι χάρη στην αντιεθνικιστική του γραμμή, το Ουρ. Τόξο έπεισε τους πάντες σ' αυτή τη δίκη ότι δεν είναι διατεθειμένο να δουλέψει για χάρη κανενός μακεδονικού μεγαλο-κρατισμού. Από αυτή την άποψη οι έξοχες απολογίες του Π. Βοσκόπουλου και του Κ. Τασσόπουλου καθησύχασαν παραπέρα το λαό της Φλώρινας και κέρδισαν έδαφος μέσα στους έλληνες δημοκράτες. Ωστόσο έμεινε ένα βασικό κενό με το ότι δεν δόθηκε απάντηση στους σοβινιστικούς ισχυρισμούς των μαρτύρων κατηγορίας και των δικαστών στην ιστορική και τη διεθνή διάσταση του μακεδονικού. Αυτό, όπως αποδείχτηκε στη συνέχεια, επέτρεψε στο δικαστήριο να περάσει κάπως πιο εύκολα σε έναν ισχυρισμό που αναιρούσε την ουσία της αθώωσης, και τον οποίο θα δούμε παρακάτω. Το δικαστήριο ήθελε να αποτρέψει την πολιτική απάντηση του Ουρ. Τόξου στο εθνικό. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Π. Βασιλειάδης που προσπάθησε να απαντήσει πιο ολοκληρωμένα στο εθνικό ζήτημα, εμποδίστηκε σκανδαλωδώς από το δικα-

στήριο και υποχρεώθηκε να σταματήσει την απολογία του. Αυτή η παραβίαση ενός βασικού δικονομικού κανόνα - που επιτρέπει στον κατηγορούμενο τουλάχιστον να απολογείται με άνεση - δεν συνάντησε καμία διαμαρτυρία από την υπεράσπιση.

Με τον ίδιο τρόπο περιορίστηκε από το δικαστήριο και η κατάθεση του σ. Ζαφειρόπουλου που έβαλε με έμφαση το εθνικό ζήτημα, και έμειναν μερικές φορές αιωρούμενες και οι καταθέσεις των υπολοίπων μαρτύρων υπεράσπισης όταν συγκεντρώνονταν στο επίπεδο του δικαιώματος της ελεύθερης γλωσσικής έκφρασης. Είναι βέβαια γεγονός ότι στο επίπεδο των δημοκρατικών δικαιωμάτων καθεαυτών, υπεράσπιση και μάρτυρες ήταν πολύ αποτελεσματικοί. Απέκρουσαν πολύ καλά τους κατηγορούμενους και εξουδετέρωσαν το κατηγορητήριο. Αυτή η πλευρά θεμελιώθηκε μάλιστα νομικά πολύ γερά στην τελική αγόρευση της Ε. Τελή. Αυτό όμως δεν άλλαξε το σχετικό πολιτικό και συνακόλουθα νομικό κενό που προαναφέραμε.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα ο Εισαγγελέας έκανε την εξής παράξενη αθωωτική πρόταση. Είπε ότι ετελέσθη το αδίκημα της διέγερσης πολιτών σε διχόνοια, δηλαδή κακώς οι κατηγορούμενοι σήκωσαν την ταμπέλα, αλλά οι κατηγορούμενοι δεν υπολόγισαν ότι θα δημιουργηθεί διέγερση των πολιτών. Σύμφωνα με αυτή τη λογική που την επαναλάμβανε διαρκώς η έδρα, η επιγραφή των Μακεδόνων προκάλεσε τη δίκαιη οργή του λαού της Φλώρινας (βλέπε των τραμπούκων), αλλά οι κατηγορούμενοι δεν είχαν καμία πρόθεση να προκαλέσουν μια τέτοια οργή.

Αν αυτό είναι το τελικό σκεπτικό της απόφασης - πράγμα πολύ πιθανό - τότε θα σημαίνει ότι η επιγραφή είναι ένοχη, και οι κατηγορούμενοι αθώοι. Αυτό σημαίνει ότι οι τραμπούκοι έχουν δικαίωμα να την ξανασπάσουν, ενώ το Ουρ. Τόξο που ξέρεει να καταδικαστεί αν την ξανασπάσει.

Βλέπουμε λοιπόν ότι ενώ έχουμε μια αθώωση, το σπαθί της φασιστικής εθνικιστικής βίας δεν έχει πάψει να κρέμεται πάνω από το κεφάλι των Μακεδόνων δημοκρατών. Υπάρχει πραγματικά τίποτα πιο τερατώδες από τον ισχυρισμό του εισαγγελέα ότι τα θύματα φταίνε που προκάλεσαν του θύτες; Δεν είναι ίδιο με τον ισχυρισμό των βιαστών που λένε ότι τους προκάλεσε με το ντύσιμό τους το θύμα; Στο Αφγανιστάν οι φασίστες Ταλιμπάν σκεπάζουν τις γυναίκες με ένα φόρεμα που καλύπτει όλο το σώμα και αφήνει μό-

Ντοκουμέντο

(Αποσπάσματα)

Δημοσιεύουμε, σήμερα, από το καταστατικό της “Χρυσής Αυγής”, που ευγενικά παραχώρησε στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία ο Ιός της Ελευθεροτυπίας. Αυτό το ντοκουμέντο που με επιμέλεια κρύβει η χιτλερική συμμορία (πράγμα αδιανόητο για οποιοδήποτε κόμμα θέλει να ονομάζεται λαϊκό και πατριωτικό), αποδεικνύει ότι η μόνη θέση που ταιριάζει στην “Χρυσή Αυγή” σε μία δημοκρατία, είναι η παρανομία και η φυλακή.

Στο κεφάλαιο με τίτλο “ΙΣΤΟΡΙΚΟ”, διαβάζουμε:

“Το 1982, 37 χρόνια μετά το τέλος του Μεγάλου Ιδεολογικού Πολέμου, που έληξε με την ήττα των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων, μια ομάδα νέων, ιδρύει την Εταιρεία Μελέτης και προαγωγής της Ευρωπαϊκής Πολιτιστικής Δημιουργίας “ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ”, ύστερα από δεκαετή περίοδο έντονου ιδεολογικού προβληματισμού, ιδεολογικοπολιτικών ζυμώσεων, μελέτης και φιλοσοφικού στοχασμού, αλλά και συστηματικής έρευνας των ιστορικών πηγών...”

“...Ερευνώντας με τόλμη τα γεγονότα κάτω από το προσώπιο που τους έχει φορέσει το κυρίαρχο σύστημα και αντλώντας παραδείγματα από τη σύγχρονη Ελληνική πραγματικότητα και την Ευρωπαϊκή ιστορία, η ομάδα, έγειρε αντιρήσεις έναντι αξιών, που έχουν επιβληθεί αξιωματικά στη συνείδηση και τη σκέψη του ανθρώπου των σύγχρονων Ευρωπαϊκών κοινωνιών. Έτσι αμφισβήτησε την αξία της δημοκρατίας, την αρχή της πλειοψηφίας, το ορθό νόημα της λαϊκής κυριαρχίας, το αληθινό περιεχόμενο της ελευθερίας, τον ιστορικό ρόλο του φιλελευθερισμού και του μαρξισμού, τον δήθεν εγκληματικό χαρακτήρα, που απέδωσαν στον εθνικοσοσιαλισμό...”

“...Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ πεπεισμένη ότι το δίκαιο και η αλήθεια στον μεγάλο ιδεολογικό πόλεμο ήταν με το μέρος εκείνων που τελικά ηττήθηκαν, προσπαθεί να αποκαλύψει την αληθινή διάσταση του εθνικοσοσιαλισμού κάτω από τη συκοφαντία και το ρύπο με τον οποίο τον αμαύρωσαν οι νικητές αυτού του πολέμου. Και μέσω της καταρρίψης των ψευδών που κάλυψαν μια ολόκληρη εποχή, ιχνηλατεί σ’ όλο το ιστορικό γίγνεσθαι την ανέλιξη του τρόπου ζωής κληρονομιά του οποίου είναι ο Εθνικοσοσιαλισμός και ψαύει τις ελληνικές του ρίζες.

Έτσι, με την έκδοση των 13 τευχών του περιοδικού της, όπως και αριθμό άλλων εκδόσεων που έγιναν στα πλαίσια των δραστηριοτήτων της, αποκάλυψε για πρώτη φορά στον Ελληνικό Λαό τον αληθινό χαρακτήρα του Εθνικοσοσιαλιστικού τρόπου ζωής και τις Ελληνικές του καταβολές. Επί πλέον, απέδειξε την υπεροχή του συστήματος αξιών της Εθνικοσοσιαλιστικής Κοσμοθεωρίας έναντι της φιλελεύθερης – αστικής όσο και

της μαρξιστικής αντίληψης, που άλλωστε ως στάσεις ζωής δεν αποτελούν παρά δύο σύγχρονες όψεις ενός και του αυτού νομίσματος και μάλιστα νομίσματος διόλου Ελληνικού και Ευρωπαϊκού.

Όμως, περί τον Φεβρουάριο του 1984 η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ υποχρεώνεται για λόγους τακτικής να αναστείλει προσωρινά τη δραστηριότητά της.

Ήδη μετά από μια περίοδο επισταμένης προετοιμασίας και εσωτερικής ωρίμανσης, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, ξεκινά τον δεύτερο και οριστικό κύκλο της δράσεώς της.

Το χρέος που έχει αναλάβει της υπαγορεύει και τη μοναδική προοπτική που επιτρέπεται να έχει η έκβαση του αγώνα της...”

Η αναφορά στον Φλεβάρη του 1984 φανερώνει ότι το καταστατικό συντάχθηκε στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του 1980. Δεν αποτελεί δηλαδή ένα πρώιμο κείμενο, αλλά ένα ντοκουμέντο που καθορίζει τους σκοπούς και τη δράση της “Χρ. Αυγής,” στον “δεύτερο και οριστικό κύκλο της δράσεώς της”.

Συνεχίζουμε με αποσπάσματα από το κεφάλαιο με τίτλο “ΔΙΑΡΘΡΩΤΙΚΗ ΔΟΜΗ”:

“ΑΡΘΡΟ 1

Η Εταιρεία Μελέτης και Προαγωγής της Ευρ. Πολιτιστικής Δημιουργίας ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ διαιρείται σε δύο κλάδους:

1.1: ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Κίνηση για την έρευνα και τις προοπτικές της Ευρωπαϊκής Πολιτιστικής Δημιουργίας. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ διερευνά την πολιτιστική ζωή της Ευρώπης υπό το πρίσμα της Κοσμοθεωρίας και της Βιοθεωρίας του Εθνικοσοσιαλισμού.

1.2: ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ: Η πολιτική έκφραση της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Ο ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ δραστηριοποιείται προς την κατεύθυνση της ιδεολογικής διαφώτισης και της πολιτικής οργανώσεως της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας σύμφωνα με τις αρχές του Εθνικοσοσιαλισμού και είναι επιφορτισμένος με τη διεξαγωγή του αντίστοιχου πολιτικού αγώνα.

Από το κεφάλαιο με τίτλο “ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ”:

“ΑΡΘΡΟ 3:

Α/ Ανώτατη Οργανωτική Βαθμίδα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι ο Αρχηγός και η Κεντρική Διοίκηση.

Η Κεντρική Διοίκηση περιλαμβάνει τα τρία ανώτατα όργανα που πλαισιώνουν τον Αρχηγό:

- Το Κεντρικό Συμβούλιο
- Το Πολιτικό Συμβούλιο
- Το Συμβούλιο Διευθυντών

ΑΙ. ΑΡΧΗΓΟΣ

Είναι ο Ανώτατος ηγέτης της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

Προϊσταται του Κεντρικού Συμβουλίου, χωρίς να μετέχει σ’ αυτό.

Δεν δεσμεύεται κατά τη λήψη των τελικών αποφάσεων από τη γνώμη των μελών του Κ.Σ. την οποία αποδέχεται κατά βούλησιν. Έχει την απόλυτη ευθύνη των τελικών αποφάσεων.

Το πρόσωπο του αρχηγού είναι απολύτως απαραβίαστο...”

“...ΑΡΘΡΟ 11:

1. Ανεξάρτητη από την οργανωτική ιεραρχία, είναι η διοικητική ιεραρχία της κινήσεως, η οποία έχει σχέση με το βαθμό αφομοιώσεως της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδεολογίας από κάθε μέλος καθώς και με τους αγώνες του για τη διάδοση και επικράτησή της.

Η Διοικητική ιεραρχία είναι αντίστοιχη της επιμορφωτικής εκπαίδευσως, ιδεολογικής κατάρτισεως και πολιτικής ζυμώσεως κάθε μέλους. Τους βαθμούς της Διοικητικής ιεραρχίας απονέμει μόνο το Κεντρικό Συμβούλιο.

Βαθμίδες Διοικητικής ιεραρχίας κατά ανιούσα κλίμακα είναι:

ΦΑΛΑΓΓΙΤΗΣ/ΛΟΧΙΤΗΣ/ΠΥΡΗΝΑΡΧΗΣ/ΟΜΑΔΑΡΧΗΣ/ΤΟΜΕΑΡΧΗΣ/ΦΑΛΑΓΓΑΡΧΗΣ

2. Η Διοικητική ιεραρχία, είναι και η ουσιαστική ιεραρχία της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ επί της οποίας εδράζεται η όλη αγωνιστική της δράση.

3. Ανώτερη θέση στην οργανωτική ιεραρχία καταλαμβάνει στέλεχος έναντι άλλου στελέχους, μόνον όταν ανήκει στην ίδια ή ανώτερη βαθμίδα της Διοικητικής Ιεραρχίας εν σχέσει προς αυτήν που ανήκει το έτερο στέλεχος”.

Από το κεφάλαιο με τίτλο “ΟΡΓΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ”:

“ΑΡΘΡΟ 12:

1. ΕΝΤΑΞΗ

1.1: Υποψήφια μέλη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ δύνανται να είναι μόνο ΑΡΙΟΙ κατά το ΑΙΜΑ, ΕΛΛΗΝΕΣ την καταγωγή που υπηρέτησαν στον ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΤΡΑΤΟ ή τελούν νόμιμα εκτός στρατεύματος, μη έχοντες διαπράξει κατά κρίσιν ατομικό αδίκημα.

1.2: Στη ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ εντάσσεται ως δόκιμο μέλος όποιος αποδέχεται τις κοσμοθεωρητικές, βιοθεωρητικές και πολιτικές αρχές του Εθνικοσοσιαλισμού και είναι αποφασισμένος να αγωνιστεί χωρίς συμβιβασμούς για την πραγματώσή τους...”

“...2.2: Κάθε μέλος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι ζωντανός φορέας του τρόπου ζωής που προάγει ο Εθνικοσοσιαλισμός, και αγωνίζεται ασυμβίβαστα σε όλους τους χώρους της πολιτιστικής, κοινωνικής και πολιτικής του δραστηριότητας για την επικράτηση των αρχών του”.

“...ΑΡΘΡΟ 16:

ΕΚΛΟΓΗ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

1. Ο ΑΡΧΗΓΟΣ είναι πρόσωπο απολύτως απρόσβλητο και απαραβίαστο, και είναι ο ανώτατος ηγέτης της κινήσεως στέκει δε υπεράνω εκλογικών διαδικασιών και δεν μετέχει στις σχετικές ψηφοφορίες...”

Είδαμε μέχρι τώρα τον ξεχωριστό ρόλο του αρχηγού, του φύρερ, της ναζιστικής συμμορίας. Γι’ αυτόν αφιερώνεται ένα ξεχωριστό κεφάλαιο στο καταστατικό της “Χρ. Αυγής” με τίτλο “Η αρχή του Αρχηγού”. Ο ναζιστικός υπερσυγκε-

Το ναζιστικό καταστατικό

της “Χρυσής Αυγής”

ντρωτισμός φανερώνει ότι όλοι οι τραμπουκισμοί και οι δολοφονικές επιθέσεις της “Χρ. Αυγής” μέχρι σήμερα αποτελούν ένα καλά οργανωμένο σχέδιο της ηγεσίας της και προσωπικά του Ν. Γ. Μιχαολιάκου για την “επικράτηση της τάξης στο πεζοδρόμιο”.

“Ο Εθνικοσοσιαλιστής Αρχηγός δεν ίσταται πάνω ή δίπλα στο λαό, είναι ο ίδιος ο Λαός που έχει συνειδητοποιήσει το ιστορικό του πεπρωμένο”.

“...Εμείς οι Έλληνες εθνικοσοσιαλιστές της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ εξάπτοντας την ευθύνη και το καθήκον μας πάνω από το κοινό μέτρο, παραμένουμε υπέρροχα ΠΙΣΤΟΙ στη μόνη άφρατη ακατάλυτη από την παρακμή των καιρών Αρχή, την Αρχή του Αρχηγού...”

“...Για μας τους Έλληνες εθνικοσοσιαλιστές δεν υπήρξε ποτέ κανένα δίλημμα, ο δημοκρατικός τρόπος διακυβερνήσεως, ο βασιζόμενος στην τυχαρπαστη πλειοψηφία των πολλών δεν είχε θέση στο κίνημα μας. Είχαμε όμως κι άλλους λόγους, πέρα από τα δεινά της δημοκρατίας για να υποστηρίξουμε άλλες μορφές διακυβερνήσεως.

Πλάι στα σκωληκόβρωτα ερείπια των δημοκρατικών κρατών βλέπαμε να φαντάζουν επιβλητικά τα οικοδομήματα των εθνών που είχαν την τύχη να οδηγούνται από μια ηγετική φυσιογνωμία. Η Γερμανία του Χίτλερ είναι φυσικά το λαμπρότερο από αυτά αλλά όχι και το μοναδικό. Έτσι η επιλογή μας είναι ξεκάθαρη. Πιστεύουμε στην αρχή του Αρχηγού ως θεμέλιο πολιτειακής νομιμότητας...”

“...Θέλουμε η πηγή της πολιτειακής μας νομιμότητας να είναι ζώσα, να έχει σάρκα και οστά, να είναι η ενανθρωπισμένη υπόσταση αυτών των ακατάλυτων Αξιών του Πολιτισμού μας, ο άγρυπνος φρουρός τους, ο διερμηνευτής της μυστικής φωνής του Αίματος μας, ο ενσάρκωτης των οραμάτων της Λαϊκής μας κοινότητας να είναι ένας από εμάς, ο πρώτος από εμάς εκείνος που είμαστε εμείς, να είναι ο ΑΡΧΗΓΟΣ. Κάθε εξουσία που πηγάζει από αυτόν επιμερίζεται στις δικές μας σφαίρες υπευθυνότητας, διακλαδίζεται μέχρι τα ακρότατα αισθητήρια νεύρα της Λαϊκής Κοινότητας, που είναι οι πολίτες της εθνικοσοσιαλιστικής Πολιτείας. Γι’ αυτό μόνο μέσα σ’ αυτή την Πολιτεία πραγματώνεται η αληθινή εξουσία του Λαού, που βιώνει ενεργά το ιστορικό του πεπρωμένο και εκφράζει τη δημιουργική του βούληση.

Η Αρχή του Αρχηγού ως ανώτατη αρχή και η αυστηρή ιεραρχική δομή και οργάνωση, διέπει λοιπόν απερέγκλιτα την εθνικοσοσιαλιστική μας κοινότητα, τη ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ και θα καθορίσει αύριο το περίγραμ-

μα της Νέας Ευρωπαϊκής εθνικοσοσιαλιστικής Πολιτείας...”

Σχετικά με τη συμπεριφορά των Χρυσαιγιτών:

“...ΑΡΘΡΟ 22

Ο Εθνικοσοσιαλιστικός Χαιρετισμός κατά την είσοδο και την έξοδο από τα γραφεία είναι υποχρεωτικός. Ο χαιρετισμός αποδίδεται με σφρίγος και ζωηρότητα όπως αρμόζει στην Εθνικοσοσιαλιστική Τάξη και δεν επιτρέπεται να είναι νωθρός και χαλαρός. Τον χαιρετισμό ανταποδίδει υποχρεωτικά το υπεύθυνο όργανο υπηρεσίας.

ΑΡΘΡΟ 23

Υποχρεωτικός είναι επίσης ο χαιρετισμός προς τον ομιλητή μετά το πέρας της ομιλίας. Ο χαιρετισμός αυτός είναι αιώνια αποδόση τιμής προς τους απανταχού του χώρου και του χρόνου αγωνιστές του τρόπου ζωής που προάγει ο Εθνικοσοσιαλισμός.

ΑΡΘΡΟ 24

Επιβάλλεται εντός των γραφείων ο σεβασμός και η απότιση τιμής στους τύπους και τα σύμβολα του Εθνικοσοσιαλισμού.

ΑΡΘΡΟ 25

Απαγορεύονται οι άσχετες με το αντικείμενο της ιδεολογίας συζητήσεις. Αντιθέτως επιβάλλεται η συμμετοχή όλων των παρευρισκόμενων κατά τις ιδεολογικές συζητήσεις με έκφραση γνώμης. Οι συζητητές εκφράζουν την άποψή τους με σαφήνεια και προ πάντος λιτότητα λόγου. Το τελικό απόσταγμα της συζητήσεως συνοψίζει ο πρώτος επιμελητής”.

Από το κεφάλαιο με τίτλο “ΕΜΦΑΝΙΣΗ-ΑΜΦΙΕΣΗ”:

“ΑΡΘΡΟ 28:

Αμφίεση που φανερώνει αγωνιστικό ήθος επιβάλλεται. Σαν τέτοια προτείνεται η ακόλουθη: χακί ή φαιό πουκάμισο, μαύρο ή χακί παντελόνι, μαύρο ή χακί χιτώνιο, αρβύλες ή μπότες. Την αμφίεση συμπληρώνει γραβάτα και μικρό Εθνικοσοσιαλιστικό σύμβολο ελευθέρας επιλογής.

ΑΡΘΡΟ 29:

Απαγορεύεται εντός των γραφείων η ελευθεριάζουσα και αναρχούμενη εμφάνιση: απεριποίητα και μακριά μαλλιά και μούσια, ακατάστατη και εξάλλη αμφίεση, κάπνισμα. Διότι αποτελεί δέγμα του ανεύθυνου και ασύδοτου τρόπου ζωής που δεσπόζει σήμερα στην κοινωνία μας και τον οποίο το Εθνικοσοσιαλιστικό ήθος πολεμά αμείλικτα”.

Τα παραπάνω μπορεί να φαντάζουν γελοία. Όλα αυτά δεν τηρούνται βέβαια κατά γράμμα αφού η ανάγκη για στρατολογία νέων μελών εκσυγχρόνισε και τα γούστα των ναζιστών. Ωστόσο δίνουν το γενικό πνεύμα της νεολαίας έτσι όπως τη θέλει ο ναζισμός, με ακρωτηριασμένο πνεύμα, χωρίς άποψη, χωρίς προσωπικότητα, υποταγμένη στο Φύρερ.

Ο ναζισμός στα κόμικς

Στην 8-14 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκε στο Γκάζι το Γ' Διεθνές Φεστιβάλ Κόμικς του περιοδικού Βαβέλ. Στους τοίχους της έκθεσης του φεστιβάλ είχαν αναρτηθεί μεγεθυμένα αποσπάσματα από ιστορίες Ελλήνων και Ξένων δημιουργών. Φίλος μας από την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία παραβρέθηκε στην εκδήλωση και μας είπε ότι κάποιο από τ' αποσπάσματα, που έφερε την υπογραφή του Σπ. Βερυκίου και έπιανε χώρο τεσσάρων σελίδων, είχε το εξής εξωφρενικό και προκλητικό μαζί σενάριο: Οι Εβραίοι, λέει, μηχανεύτηκαν ένα διαβολικό σχέδιο για να καταστρέψουν την Ανθρωπότητα μα κυρίως σκόπευαν μ' αυτό να εξολοθρεύσουν τους Έλληνες. Το σχέδιο συνίστατο στη μετάδοση μεταλλαγμένων ψειρών, οι οποίες άφηναν τ' αυγά τους στα κεφάλια των Ελλήνων. Μόλις τ' αβγά επώαζονταν, οι νέες ψείρες άρχιζαν να τρώνε τον εγκέφαλο του θύματος ο οποίος λειτουργούσε ως ξενιστής. Οι ψείρες αυτές κατέστρεφαν μια ουσία που μόνο οι Έλληνες διέθεταν με αποτέλε-

σμα ο εγκέφαλος τελικά να εκρήγνυται.

Ο διεστραμμένος αυτός καλλιτέχνης προσπαθεί με αρκετά γελοίο τρόπο χάρη στο σενάριο, αλλά και τις βρισιές του στυλ: "κωλοεβραίοι, μ...πανα γ..." να εξάρει το μίσος κατά των Εβραίων και ν' αναδείξει την "ανωτερότητα του Έλληνα" που έγκειται στη δήθεν πολιτιστική αλλά και βιολογική του (σύμφωνα με τον ίδιο) υπεροχή. Ενδεικτικό είναι ότι την πρώτη σελίδα του κόμικ καταλαμβάνουν απεικονίσεις στρατοπέδων, καθώς και Ελλήνων στρατιωτών με καθαρά άρια χαρακτηριστικά και με το ελληνικό έμβλημα στο πηλίκιο. Εκδηλώνεται έτσι η λατρεία προς τον ελληνικό στρατό, που προορίζεται να παίξει σκοτεινό ρόλο στο πλευρό των νέων τσάρων. Η δε αναφορά στις ψείρες που καταστρέφουν τον εγκέφαλο είναι συμβολική της αλλοτρίωσης (έτσι όπως τη φαντάζονται οι μικροαστοί αντικαπιταλιστές) που προκαλεί ο Εβραίος (δηλ. το κεφάλαιο) στον Έλληνα. Τέλος, σε άλλο έργο του ίδιου

καλλιτέχνη, ο οποίος παίζει αρκετά με τον αποκρυφισμό και μ' έναν αρρωστημένο μυστικισμό, γίνεται λόγος για κάποιο μισοκαταστραμμένο ξωκλήσι που χτίστηκε απ' τις πέτρες ενός αρχαίου ναού. Εδώ προβάλλεται η θεωρία της συνέχειας του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού. Στο ίδιο έργο, ένα αγόρι βλέποντας τον εσταυρωμένο που φορούσε η δασκάλα του ενώ τον χτυπούσε, θυμάται μια ιστορία για ένα συνεργάτη των Γερμανών που έπνιγε ελασίτες - πρόκειται για σύζευξη ναζισμού, ορθοδοξίας και "μαρξισμού". Είναι πλέον πασιφανές πως ένα τέτοιο άτομο, σαν το Βερύκιο, που εκδηλώνει τόσο ανοιχτά και πολύπλευρα το ναζισμό του, πρέπει να είναι τουλάχιστον μέλος της Χρυσής Αυγής. Το λυπηρό της όλης υπόθεσης είναι ότι δε βρέθηκε σχεδόν κανένας απ' τους επισκέπτες του φεστιβάλ - που στη συντριπτική τους πλειοψηφία ήταν νεολαία - να διαμαρτυρηθεί για αυτά τα αίσχη ή έστω να δείξει τη δυσαρέσκεια του. Ο εθνορασι-

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΙΣΤΩΝ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Στις 24 Σεπτέμβρη 1998, οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ είδαν τα σκαλιά του κτιρίου όπου στεγάζονται τα γραφεία μας, από το ισόγειο μέχρι τον πέμπτο όροφο, γεμάτα τρυκάρια των ναζιστών της "Χρ. Αυγής" και την πινακίδα των γραφείων βγαλμένη, πεταμένη καταγής και κατεστραμμένη.

Η ΟΑΚΚΕ έδωσε την παρακάτω ανακοίνωση Τύπου, και παράλληλα κατήγγειλε στις αστυνομικές αρχές αυτό το θρασύτατο πλήγμα στο δικαίωμα της ασφαλούς πολιτικής μας λειτουργίας από τους καταζητούμενους ναζιστές. Η κυβέρνηση, το υπουργείο Δικαιοσύνης και το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, φέρουν μεγάλη πολιτική ευθύνη για το ατιμώρητο της Χρυσής "Αυγής" και για το χτύπημα αυτό.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΙΣΤΩΝ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 25/9

Η ΟΑΚΚΕ καταγγέλλει επίθεση της "Χρυσής Αυγής" ενάντια στα γραφεία της χθες 24-9-98. Οι ναζιστές κατέστρεψαν και ποδοπάτησαν την επιγραφή της, πέταξαν τρυκάρια που αναγγέλλουν την επανέκδοση της εφημερίδας τους.

Μετά την τελευταία δολοφονική τους απόπειρα οι ναζιστές, καλυμμένοι από την εγκληματική σιωπή-ανοχή σύσσωμου του πολιτικού κόσμου αποθρασύνονται.

Είναι ασύλληπτο να καταζητούνται για δολοφονική δράση ηγετικά στελέχη μιας συμμορίας και αυτή να εκδίδει την εφημερίδα της απολαμβάνοντας πλήρη νομιμότητα. Ναζιστές-φονιάδες νόμιμοι υπάρχουν μόνο στην Ελλάδα μέσα σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η κυβέρνηση Σημίτη και όλη η αντιπολίτευση είναι βαριά υπόλογοι για όλη αυτή την κατάσταση. Οι δημοκράτες δεν πρέπει να την ανεχτούν.

Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

του Τύπου είχαν κατηγορήσει την αστυνομία για τον ακριβώς αντίθετο λόγο. Ότι δηλαδή είχε αφήσει έναν εγκληματία να διαφύγει για να σώσει έναν όμηρο. Αυτή την αποτυχία την είχαν μετατρέψει σε πελώριο όνειδος με μια ανάλογη ομοβροντία απαξιωτικών άρθρων, και κάτω από το ίδιο πολιτικό κίνητρο.

Αν αυτή η αστυνομική ηγεσία άφηνε ελεύθερο τον εκβιαστή να φύγει μαζί με τα θύματά του και στη συνέχεια τον έχανε, πράγμα καθόλου δύσκολο να συμβεί, τίποτα πια δεν μπορούσε να τη σώσει. Έτσι έδρασε στην αντίθετη ακριβώς κατεύθυνση. Και για να μην κατηγορηθεί ότι ενδεχόμενα θυσίαζε τους ομήρους για τη δικιά της δικαίωση, μήθε και η ίδια στον ίδιο ακριβώς κίνδυνο.

Δεν μπορούμε να φανταστούμε καμία πολιτισμένη χώρα στον κόσμο όπου σύσσωμη η ηγεσία της αστυνομίας (αρχηγός, υπαρχηγός, αρχηγός ασφάλειας κλπ) αναλαμβάνει η ίδια να μπει στην πρώτη γραμμή του πυρός μιας εξαιρετικά επικίνδυνης εμπλοκής με έναν εγκληματία. Αυτό ουσιαστικά δεν ήταν μια αποκοτιά. Ήταν φυσιολογική απόρροια του γεγονότος, ότι μη έχοντας ουσιαστικά πολιτικά ερείσματα, αυτή η αστυνομική ηγεσία υποχρεώθηκε να παίζει το φυσικό της κεφάλι για να γλυτώσει το υπηρεσιακό της κεφάλι.

Αν η αστυνομική ηγεσία δεν έμπαινε στο νοσοκομείο, και αν εννιά αστυνομικοί δεν τραυματίζονταν μέχρι και του σταδίου του ακρωτηριασμού, πιθανά ούτε ο Ρωμαίος να στεκόταν στη θέση του.

Το αίμα της άτυχης ομήρου κάπως ισοφαρίστηκε με το αστυνομικό αίμα, έτσι ώστε η "θεωρία" των

Σορίν - Ευαγγελάτου να μη βρει απόλυτη δικαίωση μέσα στο οργισμένο κοινό του αιματηρού θεάματος. Επίσης η έκρηξη της χειροβομβίδας θα μπορούσε να έχει γκρεμίσει και τον Ρωμαίο, αν αυτός δεν βρισκόταν στις Βρυξέλλες και αν είχε κάνει το λάθος να προσυπογράψει το σχέδιο της αστυνομικής απειλίας για σύλληψη του Σορίν. Πάντως αν και έσωσε το δικό του κεφάλι ο Ρωμαίος είναι βαριά τραυματισμένος ο ίδιος αφού αναγκάστηκε να αποκεφαλίσσει τους υφιστάμενους του. Τέτοιες κινήσεις αδυνατίζουν το κύρος ενός ηγέτη μέσα στον οργανισμό που διοικεί. Πρόκειται λοιπόν για ένα ροκάνισμα. Εκείνο που κερδίζει ο Ρωμαίος είναι χρόνος.

Ωστόσο με τέτοια γεγονότα μέσα στο λαό αρχίζουν να διαμορφώνονται απόψεις που ευνοούν τη σοσιαλ-φασιστική προέλαση. Η αντιαστυνομική στάση που προπαγανδίζει αυτές τις μέρες ο λαϊκισμός δεν έχει να κάνει με κανένα προοδευτικό ή επαναστατικό αντικρατικισμό, αλλά με το μίσος για το κράτος, που έχει το λούμπεν και το μίσος για την ηγεσία του κρατικού μηχανισμού που έχουν οι φασιστικές συμμορίες τους στην εποχή της ανόδου τους. Το αντι-αστυνομικό πνεύμα του Σορίν είναι το ίδιο με εκείνο του Πατάκη και της καθηγητικής μαφίας στις εξετάσεις του ΑΣΕΠ. Όλοι αυτοί κρατάνε το λαό όμηρο και ζητάνε ικανοποίηση των αιτημάτων τους ενώ ταυτόχρονα κατηγορούν την αστυνομία ότι κυνηγώντας αυτούς κυνηγάει το λαό. Στην Ελλάδα αυτή η στάση κρατάει από τότε που οι συμμορίες των Κολοκοτρωναίων αμέσως μετά τη δικτατορία Καποδίστρια ρήμαζαν την Πελοπόννησο και τσάκιζαν κάθε ίχνος κρατικής νομιμότητας στο όνομα της επανάστασης και του αντιβαυαρικού

αγώνα.

Πουθενά το λούμπεν δεν διαθέτει τέτοιες επαναστατικές περγαμηνές όσο στη χώρα μας. Η βία του λούμπεν ενώνεται πλέον, και θα ενώνεται όλο και πιο πολύ στο μέλλον, με την ψευδοταξική βία του σοσιαλφασισμού και του αναρχοφασισμού. Ο Ευαγγελάτος δεν έδωσε τυχαία στο Σορίν να κάνει 4 ώρες προπαγάνδα υπέρ του λούμπεν δηλαδή κατά της "παλιοκοινωνίας" και κατά των "μπατσών". Η συνήθεια κρατάει από παλιά και τώρα ξανάρχεται με φόρα.

Όμως, όπως παλιά, έτσι και τώρα, ο "ήρωας" Σορίν κάνει τελικά κομμάτια μια αθώα κοπέλα, που από το ίδιο τηλέφωνο άκουσε τη φωνή της ο λαός. Κάτω στη βάση όσο και να είναι δουλεμένος από τους κνίτες, τους ευαγγελάτους και τους σπηλιωτόπουλους ο λαός μισεί πολύ πιο πολύ τους Σορίν από την αστυνομία και αυτούς θεωρεί τους κύρια υπεύθυνους του μακελειού. Έτσι η προπαγάνδα των λαϊκιστών και των σοσιαλφασιστών κερδίζει τις εντυπώσεις, αλλά δεν ριζώνει βαθιά. Ο λαός μισεί τους εγκληματίες, ιδιαίτερα τους εκβιαστές και πιο πολύ τους εκβιαστές με ομήρους. Και καθόλου, μα καθόλου δεν ενθουσιάζεται από την πολιτική σπέκουλα πάνω στα ποινικά φονικά.

Η συμπεριφορά της οικογένειας της ομήρου Γκινάκη είναι από αυτή την άποψη αντιπροσωπευτική των διαθέσεων του λαού πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Το γεγονός δηλαδή ότι προηγήθηκε τον υπουργό Γεϊτόνα σαν εκπρόσωπο της κυβέρνησης αλλά και τα δύο κοράκια Σπηλιωτόπουλο και Παυλόπουλο που πήγαν να φάνε σάρκα μετά το μακελειό, δείχνει ότι έστω και αδιαφοροποίητα, έστω

και χοντροκομμένα αναβλύζει πια ένα μίσος του λαού ενάντια στην πολιτικάντικη δημαγωγία.

Η πρόοδος πρέπει να δουλέψει σ' αυτό το ρεύμα πριν ένας λοχίας ή ένας παπάς το χρησιμοποιήσει για λογαριασμό των αφεντικών του ενάντια στην πολιτική γενικά και σύρει το λαό σε μια νέα δικτατορία.

Ήδη η πρώτη προϋπόθεση αυτής εδώ υπάρχει και είναι το εθνορατσιστικό μίσος που γιγαντώνεται μέρα με την ημέρα στη χώρα μας

ενάντια στον τούρκικο λαό και στους ξένους εργάτες.

Γι' αυτό άλλωστε φροντίζουν όλα τα ΜΜΕ και όλη η άρρωστη από εθνορατσισμό αστική τάξη. Ο εγκληματίας Σορίν είναι Ρουμάνος και όχι Έλληνας. Αν ήταν νόμιμοι λογοτεχνίας, ή αρσιβαρίστα με χρυσό μέταλλο θα ήταν Έλληνας με τα όλα του. Τώρα αν και απόλυτα ενσωματωμένος και από χρόνια στον "ελληνικό πολιτισμό" είναι ένας Ρουμάνος.

ΑΘΩΩΘΗΚΕ ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ

συνέχεια από τη σελ. 4

νο δύο τρύπες στη θέση των ματιών. Αυτό το φόρεμα λέγεται μπούρκα. Μόλις μια γυναίκα έβγαλε τη μπούρκα, οι έλληνες Ταλιμπάν της Φλώρινας επιτέθηκαν να την τιμωρήσουν. Η απόφαση του δικαστηρίου λέει ότι καλά έκαναν. Μόνο που αθώωσε το θύμα. Αρκεί το θύμα να μην ξαναβγάλει τη μπούρκα.

Η αθώωση του Ουράνιου Τόξου είναι κύρια αποτέλεσμα διπλωματικής πίεσης. Γι' αυτό ακόμα δεν είναι βαθιά και ουσιαστική. Για να γίνει ουσιαστική μένει πολύς δρόμος ακόμα. Μόνο αν το ζήτημα της καταπίεσης της μακεδονικής και της τούρκικης μειονότητας γίνει μεγάλο και καιρίο δημοκρατικό ζήτημα για τον ίδιο τον ελληνικό λαό, μόνο τότε οι εθνικά Μακεδόνες θα κατακτήσουν σ' αλήθεια το δίκιο τους. Πάντως έτσι κι αλλιώς με την απόφασή τους να σηκώσουν την επιγραφή στις 8

του Σεπτέμβρη του 1995, οι Μακεδόνες μπήκαν στο δρόμο της ανοιχτής και μαχητικής πολιτικής πάλης. Η απόφασή τους να βγάλουν τη "μπούρκα" είναι οριστική. Και η αθωωτική απόφαση έτσι κι αλλιώς τους ευνοεί. Έτσι κι αλλιώς είναι μια νίκη του ευρωπαϊκού δημοκρατισμού. Δεν είναι τυχαίο που οι φασίστες στη Φλώρινα και σε όλη την Ελλάδα μετά την απόφαση αυτή είναι απογοητευμένοι και ανήσυχτοι. Δύο δημοσιεύματα στον *Ελεύθερο Τύπο* και τον *Αδέσμευτο* της 20 του Σεπτέμβρη ενάντια σ' αυτή την αθώωση προδίδουν απελπισία και πανικό. Αυτό δεν αποδεικνύει τίποτα άλλο παρά ότι κάθε νίκη των εθνικά Μακεδόνων και των Τούρκων μειονοτικών είναι νίκη της δημοκρατίας για όλη την Ελλάδα.

Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΜΑΧΗ ΣΕ ΠΕΡΑΜΑ-ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ

Πέραμα

Οι δημοτικές εκλογές στο Πέραμα αποκτούν μια τεράστια πολιτική σημασία.

Ο συνδυασμός ΛΑΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ με υποψήφιο δήμαρχο τον Ν. Νικολαΐδη, τον οποίο στηρίζει και στον οποίο συμμετέχει η ΟΑΚΚΕ, δίνει την μάχη ενάντια στις δυνάμεις του σοσιαλφασισμού και του βιομηχανικού σαμποτάζ που έχουν επικεφαλής τους το ψευτοΚΚΕ.

Το κόμμα αυτό με τον Πατσιλινάκο στο Πέραμα, την Παπαδοπούλου στο Κερατσίνι και τον Μπεάζογλου στη Δραπετσώνα, προσπαθούν να βάλουν τις δημοτικές εκλογές στην υπηρεσία της αντεργατικής-αντιβιομηχανικής τους γραμμής, χτυπώντας τη Ζώνη, τη ΔΕΗ και τα Λιπάματα.

Μαζί του σε στενή συμμαχία, οι ρωσόδουλες αντιευρωπαϊκές δυνάμεις μέσα στην κυβέρνηση με επικεφαλής τον Λαλιώτη, αλλά και η Καραμανλική Ν.Δ. ο ΣΥΝ και οι διάφορες "οικολογικές" ομάδες.

Είναι χαρακτηριστική η στάση του Λαλιώτη στο Πέραμα, που με την παρουσία του σε συναυλία του Πατσιλινάκου, στήριξε το ψευτοΚΚΕ, ενώ ακόμα δεν έχει εκφράσει την υποστήριξη του στον συνδυασμό του Νικολαΐδη.

Από την άλλη πλευρά ο εκλεκτός της Καραμανλικής ΝΔ στο Κερατσίνι είναι στο πλευρό του ψευτοΚΚΕ για να γίνει "πάρκο η ΔΕΗ", ενώ στην Δραπετσώνα όλες οι δυνάμεις έχουν πέσει με μανία ενάντια στα Λιπάματα με πρόσημα όπως γράφουμε σε άλ-

λο άρθρο τους Ολυμπιακούς.

Ο Συνδυασμός του Νικολαΐδη στο Πέραμα σε στενή συνεργασία με τον ΕΡΓΑΣ στη Ζώνη όπως ανακοίνωσε στο πρόγραμμά του, είναι ένας συνδυασμός μάχης για την σωτηρία της βιομηχανίας του Πειραιά.

Το όραμά του είναι ένα Πέραμα της βιομηχανικής ανάπτυξης σε ένα Πειραιά σύγχρονο και εργατικό στηριγμένο στην βιομηχανία και στο Λιμάνι.

Πάνω σε αυτή την κατεύθυνση εξελίσσεται η προεκλογική πάλη του συνδυασμού και η δουλιά του ΕΡΓΑΣ στο Λιμάνι.

Μια νίκη του συνδυασμού θα ήταν ένα τεράστιο βήμα για την ανατροπή του μαύρου αντιβιομηχανικού μετώπου και μια σπουδαία άμυνα στην επίθεση που αυτό έχει εξαπολύσει στον Πειραιά.

Ο ΕΡΓΑΣ στη Ζώνη, ο συνδυασμός του Νικολαΐδη στο Πέραμα, το σωματείο της ΔΕΗ στο Κερατσίνι, η Επιτροπή για την σωτηρία των Λιπασμάτων και ο συνδυασμός του Μήλτσου στη Δραπετσώνα, είναι οι συγκεκριμένες εκείνες δυνάμεις που μπορούν να παραταχθούν κόντρα στην επίθεση των αντιβιομηχανικών σοσιαλφασιστικών δυνάμεων.

Η προοπτική αυτή δίνει μια άλλη εξέλιξη στην πάλη των προοδευτικών, δημοκρατικών και αναπτυξιακών δυνάμεων στον Πειραιά.

Οι εργάτες της Ζώνης βλέπουν στην συμμαχία του ΕΡΓΑΣ με τον δημοτικό συνδυασμό την υλική εκείνη δύναμη της ανατροπής του σοσιαλφασισμού στην ζώνη, μια ανατροπή που μπορεί να γίνει ολο-

κληρωτική στις αμέσως επόμενες εκλογές του Συνδικάτου μετάλλου.

Γι' αυτό στήριξαν την συμμαχία του ΕΡΓΑΣ, όπως φάνηκε στην συγκέντρωση που πραγματοποιήσε ο Συνδυασμός στην πύλη της Ζώνης.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την προκήρυξη που κυκλοφορεί ο ΕΡΓΑΣ σε όλη τη Ζώνη:

Δραπετσώνα

Στην τελική ευθεία μπαίνει η μάχη του συνδυασμού "ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ" με επικεφαλής τον Αντώνη Μήλτσο, στη Δραπετσώνα. Σ' αυτό το συνδυασμό συμμετέχει με τέσσερις υποψήφιους συμβούλους η ΟΑΚΚΕ, τους σύντροφους Γιάννη Νικολόπουλο, Κώστα Κούτελο, Ρούλα Αδαμακοπούλου και Ρένα Κούτελο.

Ο συνδυασμός πέρασε στην τελευταία περίοδο μια δύσκολη καμπή για τη συγκρότησή του που είχε να κάνει με το γεγονός ότι διάφορα ταλαντευόμενα και καιροσκοπικά στοιχεία απομακρύνθηκαν από κοντά του για να παίξουν σε άλλους συνδυασμούς που αν και "μικρομεσαίοι" αρχικά, πήραν τελικά το χρίσμα ισχυρών κομματικών μηχανισμών. Αυτό έγινε κυρίως με το συνδυασμό του πρώην ΠΑΣΟΚτζή και καιροσκοπού δημοτικού συμβούλου Αραβιάδη. Αυτός ξαφνικά απόσπασε την υποστήριξη της καραμανλικής Ν.Δ. η οποία εγκατέλειψε το δικό της αρχικό υποψήφιο της Ν.Δ. Τουλουμτζή. Ταυτόχρονα απόσπασε και την υποστήριξη του ΣΥΝ.

Όλοι ξαφνικά άρχισαν να μιλά-

νε για δημαρχία Αραβιάδη.

Σε αυτή ακριβώς τη στιγμή ένα μέλος της Διοίκησης του εργατικού συνδικάτου των Λιπασμάτων και μέλος της Επιτροπής Σωτηρίας του εργοστασίου, πέρασε σαν υποψήφιος στο ψηφοδέλτιο Αραβιάδη. Αυτό ήταν μεγάλο πισώπλατο χτύπημα στο συνδυασμό Μήλτσου, στο βαθμό μάλιστα που κανένα μέλος της Επιτροπής και του Δ.Σ., προφανώς κάτω από την πίεση του ΠΑΣΟΚ, δεν είχε περάσει στο συνδυασμό του Μήλτσου. Πραγματικά ήταν απογοητευτικό για πολλούς καλόπιστους ανθρώπους και κυρίως για τους φίλους του εργοστασίου να βλέπουν το μόνο συνδυασμό που με το πρόγραμμά του, ανοιχτά υποστήριξε το εργοστάσιο, να μένει δίχως την τυπική στήριξη αυτού του εργοστασίου.

Βέβαια, ο Αραβιάδης εμφανίστηκε σαν φίλος του εργοστασίου, αλλά αυτό το είπε μόνο κατ' ιδίαν στους εργάτες, και δεν το έβαλε στο πρόγραμμά του, ούτε το είπε ανοιχτά. Αντίθετα δηλώνει οπαδός της ανάπλασης και των Ολυμπιακών, δηλαδή της ειδικής μεθόδου για την απομάκρυνση του εργοστασίου.

Παρ' όλη αυτή την αρνητική τροπή των πραγμάτων, ο συνδυασμός Μήλτσου επιβεβαίωσε και ανέπτυξε παραπέρα τη γραμμή του υπέρ του εργοστασίου και σε μια νέα διακήρυξή του κατήγγειλε την Ολυμπιάδα στη Δραπετσώνα.

Η ίδια αυτή διακήρυξη επιβεβαίωσε επίσης και ανέπτυξε παραπέρα τη θέση αυτού του συνδυασμού ενάντια στη διαφθορά και το ρουσφέτι. Αυτό τον διαχωρίζει α-

πό κάθε άλλο συνδυασμό στη Δραπετσώνα και τον φέρνει σε μια σπάνια πρωτοπόρα θέση γενικά σ' αυτές τις δημοτικές εκλογές.

Αυτές οι θέσεις για βιομηχανική ανάπτυξη και ενάντια στο ρουσφέτι, δείχνουν το λαϊκό και δημοκρατικό χαρακτήρα των ανθρώπων που δουλεύουν σ' αυτό το συνδυασμό. Δύσκολα θα βρει κανείς υποψήφιο δήμαρχο και συμβούλους που να διακηρύσσουν ότι όποιος ψηφίσει το συνδυασμό τους δεν θα έχει κανέναν είδους πρόνομο μετά τις εκλογές.

Τώρα ο συνδυασμός Μήλτσου έχει πάρει μια νέα ώθηση.

Ταυτόχρονα η προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ που μοιράστηκε στο εργοστάσιο των Λιπασμάτων κατά των Ολυμπιακών συνάντησε την πολύ ευνοϊκή στάση των εργατών. Αυτή η στάση απέδειξε ότι οι εργάτες δεν είναι διατεθειμένοι να υποκύψουν στις αστικές κομπίνες και τα δημαρχιακά παιχνίδια τα οποία ετοιμάζουν να κλείσουν το εργοστάσιο. Ο Αραβιάδης πολύ σύντομα θα αποδειχθεί πόσο εξαπάτησε τους εργάτες των Λιπασμάτων.

Ο συνδυασμός "ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ" τώρα έχει ακόμα μεγαλύτερο ενθουσιασμό από κάθε άλλη φορά και συσπειρώνει περισσότερους ανθρώπους στις γραμμές του, και πιο πολλούς υποστηρικτές. Τώρα είναι έτοιμος να χτυπηθεί και να ξεσκεπάσει τους αντιπάλους του και στο επίπεδο της γραμμής και οργανωτικά.

Η κατάσταση στην αρχή της τελικής ευθείας είναι πολύ καλή. Εκείνο που χρειάζεται είναι ένταση της δουλειάς μας.

ΚΑΤΩ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΦΑΤΟΣ ΝΑΝΟ

συνέχεια από τη σελ. 3

απ' όλα τα κόμματα. Γι' αυτό επιδίωξαν την πολιτική δίωξη του Μπερίσα και την άρση της ασυλίας του, χωρίς όμως να επιτρέπουν ταυτόχρονα και τη σύλληψή του: Θέλουν να επικρέμεται ως φόβητρο η σύλληψή του, άμα διαβεί το Ρουβίκωνα και θελήσει να πάρει την εξουσία.

Ο ΦΟΒΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΣΟΒΟ

Η αντιπάθειά τους για τον Μπερίσα οφείλεται εν πολλοίς στην εκτίμηση που κάνουν ότι αυτός είναι πίσω από την εξέγερση των Κοσοβάρων, που ουσιαστικά βάζουν ζήτημα αλλαγής συνόρων. Παρόμοιες εκτιμήσεις φαίνεται πως κάνει και η κυβέρνηση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, αφού μέσω του κρατικού ραδιοφώνου έκανε έκκληση στη διεθνή κοινότητα να υποστηρίξει την κυβέρνηση Νάνο, ενώ η εφημερίδα *Νόβα Μακεντόνια* έγραψε πως «*τυχόν αλλαγή της πολιτικής κατάστασης στην Αλβανία θα επιδεινώσει τις σχέσεις με τη Μακεδονία*» (*Ελευθεροτυπία*, 17-9).

Στο σχηματισμό μιας τέτοιας εντύπωσης "συνέβαλε" και ο ίδιος ο Μπερίσα, που αρκετές φορές με εμπρηστικές δηλώσεις προσπάθησε να προσεταιριστεί τους Κοσοβάρους στον αγώνα του εναντίον του Νάνο. Νομίζουμε πως αυτή ή-

ταν και η αχίλλειος πτέρνα του. Εκεί ακριβώς τον "πάτησε" και ο Νάνο και οι ΗΠΑ και η ΕΕ και, κυρίως, η Ρωσία, που δε θέλει με τίποτε να χάσει τον άνθρωπό της στην Αλβανία.

Όσο όμως και να έχει προκαλέσει το φόβο για τις θέσεις του στο ζήτημα του Κόσοβου ο Μπερίσα, ο πραγματικός υποστηρικτής των αποσχιστών Κοσοβάρων είναι ο ίδιος ο Νάνο και οι προστάτες του Ρώσοι. Απλά, όπως πάντα κάνουν, αφήνουν τους άλλους να βγάλουν το φίδι από την τρύπα και να γευτούν οι ίδιοι τα επινοήματα. Σάμπως ο ίδιος ο Νάνο και τα στελέχη του δεν έχουν κάνει επανειλημμένα εμπρηστικές δηλώσεις πχ. για βομβαρδισμό των Σέρβων, ότι είναι νόμιμη αντίσταση του "αλβανικού λαού" του Κόσοβου - και επομένως χρειάζεται διεθνή υποστήριξη- ο "αγώνας" του ΑΣΚ; Δεν υποστηρίζει την ανάρτηση αλβανικών σημαιών στη Δημοκρατία της Μακεδονίας;

Η αλήθεια μάλιστα είναι ότι ο Νάνο είναι πίσω από τον ΑΣΚ, και όχι ο Μπερίσα. Αυτό φαίνεται σε δύο σημεία.

Στην αρχή της τελευταίας κρίσης, επειδή ο Νάνο και οι Ρώσοι φοβήθηκαν πραγματικά μήπως ο Μπερίσα προσεταιριστεί τη μάζα των Κοσοβάρων και ρίξει τον Νά-

νο, έβαλαν τον UCK, το λεγόμενο "Απελευθερωτικό Στρατό του Κόσοβου", να βγάλει **ανακοίνωση υποστήριξης της νόμιμης κυβέρνησης** (η είδηση αυτή ανακοινώθηκε από τα ελληνικά κανάλια εκείνες τις μέρες). Ο ΑΣΚ είναι με τον, υποτίθεται, μετριόπαθι Νάνο, και όχι με τον εθνικιστή (όπως λέει και ο Τσοχατζόπουλος) Μπερίσα.

Το κυριότερο όμως είναι άλλο. Ας το σκεφτεί ο καθένας και ας βγάλει τα συμπεράσματά του. Όσο διάστημα ήταν ο Μπερίσα κυρίαρχος στην Αλβανία (και δεν ήταν λίγα αυτά τα χρόνια), η κατάσταση στο Κόσοβο μπορεί να μην ήταν η καλύτερη, αλλά δεν ήταν και το σημερινό χάλι. Δεν υπήρχε καν ο ΑΣΚ. Ο Ρουγκόβα, ο πολιτικός ηγέτης των Αλβανών του Κόσοβου, που ήταν (και είναι) από τους σχετικά πιο μετριόπαθεις που θα μπορούσαν να υπάρξουν μέσα στο συνολικό αλβανικό εθνικισμό, δεν είχε θέσει μέχρι τότε θέμα ανεξάρτητου Κόσοβου. Το φαινόμενο να δημιουργείται κίνημα (και μάλιστα στρατιωτικό) απόσχισης από τη Γιουγκοσλαβία πρωτοπαρουσιάστηκε και εντάθηκε στο διάστημα που ήρθε στην εξουσία ο Νάνο, και μάλιστα οι εξελίξεις ήταν ταχύτατες.

Νομίζουμε πως αυτό το πραγ-

ματικό γεγονός αρκεί να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα ο κάθε καλόπιστος αναγνώστης για τις σχέσεις ΑΣΚ και Φάτος Νάνο.

Ο ΒΡΩΜΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Η ελληνική κυβέρνηση, αλλά και σύσσωμη η αντιπολίτευση, στήριξε με νύχια και με δόντια το σοσιαλφασιστά Νάνο στην εξουσία. Όταν αυτός κινδύνευε με κατάρρευση, ο προεδρεύων του Συμβουλίου της Ευρώπης Γ. Παπανδρέου κυριολεκτικά έσυρε μια αποστολή του Συμβουλίου στην Αλβανία προκειμένου να στηριχθεί ο εκλεκτός του και να απειληθεί με απομόνωση ο Μπερίσα.

Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Τώρα φάνηκε πραγματικά ο σκοπός της αποστολής του ελληνικού εκστρατευτικού σώματος στην Αλβανία: Η στήριξη του Νάνο με στρατιωτικά μέσα. Και δεν αναφερόμαστε εδώ μόνο στην επερώτηση τριών βουλευτών του δεξιού ιταλικού κόμματος "Εθνική Συμμαχία" προς τον υπουργό Εξωτερικών Ντίνι, με την οποία ζητούν να μάθουν αν ανάμεσα στους κουκουλοφόρους αστυνομικούς που χτύπησαν τους διαδηλωτές στις 14 Σεπτεμβρή ήταν και άτομα από την ελληνική στρατιωτική δύναμη που στρατοπεδεύει 10 χλμ. Βόρεια των Τιράνων.

Αναφερόμαστε σε μια συνέντευξη ανώνυμου αξιωματικού της αλβανικής αστυνομίας που δημο-

σιεύτηκε στην εφημερίδα *Albania* στα τέλη Αυγούστου και μέρος της οποίας αναδημοσιεύει η *Ελευθεροτυπία* στις 22 Σεπτεμβρή. Διαβάζουμε:

«*Ντράπηκα που είμαι Αλβανός*», φέρεται να δήλωσε. Και ντράπηκε γιατί, όπως είπε, πήρε οδηγίες από το αρχηγείο της αστυνομίας να παραδώσει σε Έλληνες στρατιώτες τη φρουρά του σπιτιού του Φάτος Νάνο κατά τη διάρκεια μιας διαδήλωσης που είχε κριθεί επικίνδυνη. Ο αξιωματικός αυτός στη συνέντευξή του ήταν λάβρος κατά της Ελλάδας, προτάσσοντας την ηθική και αστυνομική ατίμωση του σώματος από τους Έλληνες στρατιώτες. Με μια διαφορά: Σ' εκείνη τη διαδήλωση οι ένστολοι που φρουρούσαν το σπίτι του Νάνο είχαν στρέψει τα όπλα τους στο πλήθος που πολιορκούσε την είσοδο. Το σενάριο που έπλεξε ο ανώνυμος αξιωματικός ήταν συνέχεια ενός άλλου δημοσιεύματος, που είχε βγει μια μέρα πριν απ' αυτό. Η *"Ριλίντια Ντιμοκρατίκε"* είχε βγει με πρωτοσέλιδο τίτλο *"120 Έλληνες στρατιώτες έτοιμοι να ανοίξουν πυρ κατά διαδηλωτών έξω από το σπίτι του Νάνο"*.

Πρόκειται για άμεση ανάμειξη στα εσωτερικά της γειτονικής μας χώρας, και μάλιστα υπέρ του σοσιαλφασισμού, και σαν τέτοια πρέπει να καταδικαστεί απεριφραστα απ' όλους.

Το σκάνδαλο Λεβίνσκι

Ο ΒΡΩΜΙΚΟΣ ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ

Τώρα φάνηκε πόσο δικός τους ήταν.

Κανονικά θα περίμενε κανείς, όταν ένας πρόεδρος των ΗΠΑ συλλαμβάνεται σαν ψεύτης, μοιχός και αρκετά ι-διόρρυθμος σεξουαλικά, να σηκώνεται μια κραυγή δικαίωσης από όλους τους αντιαμερικανισμούς της γης, ιδιαίτερα από τους συντηρητικούς και αντιφιλελεύθερους αντιαμερικανισμούς των τριτοκοσμικών δικτατοριών. Κι όμως ο Κλίντον βρήκε υπερασπιστές ακριβώς σε ό,τι πιο μαύρο υπάρχει σ' αυτόν τον πλανήτη. Ρωσία, Κίνα, Κούβα, Ιράν, μουλάδες ψευτοκομμουνιστές και σοβινιστές υποστηρίξαν παντού τον άνθρωπό τους, αυτό τον μεγάλο φίλο των ανατολικών και νότιων φασισμών. Όλοι αυτοί ξέρουν πολύ καλά τι χάνουν αν πέσει από την εξουσία των ΗΠΑ αυτό το επιδέξιο υποκείμενο που παριστάνει τον φιλελεύθερο και είναι ο νέος Πάλμερστον στην υπηρεσία του Κρεμλίνου.

Ο φιλελευθερισμός του Κλίντον είναι η ελευθερία της πολιτικής συνδιαλλαγής και σύμπλευσης με τη Ρωσία, την Κίνα και το Ιράν στο όνομα της ελευθερίας του εμπορίου μαζί τους.

Αυτού του είδους ο οικονομικός φιλελευθερισμός είναι στην πραγματικότητα, και ήταν πάντα, ο μεγαλύτερος σύμμαχος του φασισμού. Αυτό ακριβώς έγινε στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο όταν οι Αγγλο-Αμερικάνοι υποχωρούσαν στον Χίτλερ, ενώ η πηγή αυτού του είδους της αρρώστιας πρωτοφανερώθηκε στη σύμπλευση των εγγλέζων οπαδών του ελεύθερου εμπορίου με τη Ρωσία, με την τσαρική πολιτική στα τέλη του 18^{ου} αιώνα.

Χάρη σ' αυτή την ιδιόμορφη ενότητα του φασισμού και μιας ισχυρής μερίδας του οικονομικού φιλελευθερισμού βλέπουμε τούτη τη στιγμή το διεθνές μέτωπο στήριξης του Κλίντον από πολιτικές ηγεσίες και αστούς διανοούμενους σε όλο τον κόσμο.

Πολλοί από αυτούς, είναι αλήθεια, έχουν χάψει το παραμύθι της προπαγάνδας Κλίντον και της σοσιαλφασιστικής προπαγάνδας γενικότερα, ότι εκείνο που κρίνεται στις ΗΠΑ τώρα είναι η ελευθερία της προσωπικής ζωής από την εισβολή στην πολιτική ενός υπερσυντηρητικού ηθικολογικού πουργιανισμού. Πραγματικά φτάνει ως την έσχατη γελοιότητα να βλέπει κανείς ορκισμένους σοσιαλφασίστες, σοβινιστές και θρησκόληπτους, να ξεσηκώνονται παντού σήμερα εναντίον του "φασιστικού" διωγμού του Κλίντον, και των "ιεροεξεταστών" που θέλουν να τον τιμωρήσουν για την προσωπική του ζωή.

Στη δικιά μας χώρα βέβαια, όπου ο πλούσιος σοσιαλφασισμός κρύβεται κάτω από μια λεπτή κρούστα φιλελευθερισμού και ό-

που η ρώσικη γραμμή περνάει πάντα με την ταχύτητα του ηλεκτρισμού, σύσσωμη και θορυβωδώς η πολιτική μας ηγεσία τάχθηκε με το μέρος του "Μπιλ" ("και βέβαια είμαι με τον Μπιλ", Λαλιώτης στην *Ελευθεροτυπία* της 24 Σεπτεμβρίου).

Η αλήθεια είναι ότι, πέρα από τους πολιτικούς λόγους, η σύμπλευση με τον "Μπιλ" είναι ενστικτώδης για τη δική μας αστική τάξη. Τι σημασία έχει γι αυτή την εντελώς σάπια και δίχως χαρακτήρα τάξη η σεξουαλική παρενόχληση, η ψευδορκία, ή ακόμα περισσότερο η παρότρυνση τρίτων σε ψευδορκία, βασικά παραπτώματα για τα οποία δικάζεται ο "Μπιλ"; Αυτοί εδώ αν δεν πουν ψέματα στο δικαστήριο οι ίδιοι και αν οι φίλοι τους δεν τους καλύψουν με ψέματα, και αν δεν παρενοχλήσουν τα θηλυκά που δουλεύουν σαν υφιστάμενοί τους, θεωρούνται στους κύκλους τους εντελώς ηλίθιοι και καθυστερημένοι άνθρωποι.

Πάντως το γενικό χάπι που σερβίρει παντού η προπαγάνδα υπέρ του Κλίντον είναι ότι ο άνθρωπος διώκεται για τη σεξουαλική του συμπεριφορά σε ιδιωτικές στιγμές.

Αυτό είναι μεγάλο ψέμα. Ο Κλίντον διώκεται βασικά σαν ψευδορκός που έσπρωξε και υφιστάμενους του σε ψευδορκία. Η σεξουαλική του συμπεριφορά κάθισε στο εδώλιο για πρώτη φορά όταν αυτός κατηγορήθηκε από μια άλλη γυναίκα, την Πόλα Τζόουνς, για σεξουαλική παρενόχληση, και για δεύτερη φορά όταν ψευδομαρτύρησε ότι δεν είχε σεξουαλικές σχέσεις με την Λεβίνσκι. Αυτή η τελευταία είχε καλεστεί στο δικαστήριο σαν μάρτυρας για την υπόθεση Πόλα Τζόουνς.

Η Λεβίνσκι δηλαδή ήταν αρχικά ένα ενδιαμέσο πρόσωπο στην υπόθεση μιας σεξουαλικής παρενόχλησης. Η φύση της έρευνας του εισαγγελέα Κέννεθ Σταρ ήταν από τότε ως τα σήμερα να αποδείξει ότι ο Κλίντον και ο Λευκός Οίκος είχαν επιδοθεί σε μια ολόκληρη εκστρατεία ψεμάτων και εκβιασμών για να καλύψουν τον Πρόεδρο τόσο στην υπόθεση Πόλα Τζόουνς αρχικά, όσο και στην υπόθεση Λεβίνσκι στη συνέχεια. Αυτά που εμφανίζονται από τους υποστηρικτές του Κλίντον ότι είναι γαργαλιστικές λεπτομέρειες από τη σεξουαλική του ζωή για να τον εκθέσουν δήθεν στον αμερικάνικο λαό, δεν είναι παρά προϊόντα της τακτικής του Κλίντον να διαψεύδει τις σεξουαλικές του σχέσεις με τη Λεβίνσκι. Η αμερικάνικη δικαιοσύνη δεν κατηγορήσε ποτέ τον Κλίντον ότι είχε αυτό του είδους τις σεξουαλικές σχέσεις ή τις άλλες, ούτε την ενδιέφερε αν αυτές ήταν φυσιολογικές ή όχι, ούτε ακόμα υπήρξε ποτέ κατηγορία εναντίον του για μοιχεία κλπ. Μετά μάλιστα από την αθώωσή του στην υπόθεση Πόλα Τζόουνς, όλο κι όλο το ζή-

τημα ήταν η ψευδορκία και η συγκαλύψη. Η ψευδορκία του αποδείχθηκε παταγωδώς όταν διαπιστώθηκε ότι ήταν δικός του ο λεκές πάνω στο φόρεμα της Λεβίνσκι. Για να πείσει τότε ο Κλίντον το δικαστήριο ότι δεν είχε ψευδορκήσει άρχισε να χτίζει νομικές κατασκευές σχετικά με το τι είναι σεξουαλική σχέση. Στο σημείο αυτό είναι που υποχρέωσε το δικαστήριο να δώσει έμφαση στις ερωτικές του επαφές, και να τον ρωτάει αν η α' ή η β' συμπεριφορά του με την Λεβίνσκι είναι σεξουαλική πράξη ή όχι. Εκεί είναι που ο "Μπιλ" διασύρθηκε και γελοιοποιήθηκε παγκοσμίως.

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στο καθαρά πολιτικό επίπεδο. Ο Κλίντον δεν κατηγορείται από τον αμερικάνικο λαό κύρια για τη σεξουαλική του συμπεριφορά με εξαίρεση τους πουργιανούς σ' αυτά τα ζητήματα. Ούτε κατηγορείται τόσο για την απιστία του. Η πτώση του στη συνείδηση του κόσμου προέρχεται από το γεγονός ότι αποδείχτηκε ψεύτης. Και μάλιστα όχι απλά ψεύτης στο δικαστήριο, αλλά ψεύτης στο λαό. Όλοι θυμούνται την τηλεοπτική διαβεβαίωση αυτού του μεγάλου υποκριτή, με στόμφο και με σταθερό ύφος προς τον αμερικάνικο λαό, ότι δεν είχε καμιά σεξουαλική σχέση "με αυτήν την κυρία Λεβίνσκι".

Είναι γεγονός βέβαια ότι η ρεπουμπλικανική αντιπολίτευση και οι πουργιανοί ποντάρισαν πολιτικά πάνω σε μια αντιπάθεια που προκάλεσε στο λαό τόσο η απιστία, όσο και η σεξουαλική συμπεριφορά του Κλίντον. Οι υποστηρικτές του Κλίντον επιτίθενται σ' αυτήν ακριβώς την αναντίρρητη αρνητική διάθεση που δημιουργούν οι αποκαλύψεις μέσα στη μάχη για να συσπειρώσουν τους φιλελεύθερους στα ζητήματα της σεξουαλικής ζωής, και γενικά όσους απεχθάνονται τον θρησκευτικού τύπου πουργιανισμό, ο οποίος αποτελεί παράδοξη στις διαμαρτυρούμενες χώρες. Οι υπερασπιστές του Κλίντον λοιπόν μιλάνε για υποκρισία του λαού αφού λίγο - πολύ καταγίνεται και ο ίδιος με τέτοιες πρακτικές.

Όμως η διαφορά βρίσκεται στο εξής: Ότι οι άνθρωποι του λαού ή ακόμα τα οικονομικά στελέχη της αστικής τάξης, δεν κερδίζουν τη θέση τους στη ζωή προβάλλοντας τον εαυτό τους σαν υπόδειγμα οικογενειάρχη και συνεπής θρησκευόμενου. Ο Κλίντον, όπως και κάθε πρόεδρος των ΗΠΑ εμφανίζεται στο λαό, όχι μόνος του, σαν άτομο, ανεξάρτητα από την προσωπική του ζωή. Αλλά εμφανίζεται σαν μέλος και αρχηγός οικογένειας μαζί με όλη του την οικογένεια. Το ίδιο προβάλλει σαν πολιτική του ιδιότητα και το γεγονός ότι είναι θρησκευόμενος. Αυτή η εικόνα είναι ουσιαστικό τμήμα της πολιτικής του προπαγάνδας και της πολιτικής του δέσμευσης γι' αυτό το αξίωμα. Αυ-

τή η εικόνα εξασφαλίζει στις μάζες την τήρηση από τον πρόεδρό τους των αρχών που η ίδια η μάζα δεν μπορεί να τηρήσει ή που ιστορικά είναι ξεπερασμένες και δεν πρέπει να τηρήσει.

Αν ο Κλίντον είχε συγκρουστεί με την εικόνα του αιώνιου πιστού συζύγου και με την εικόνα του θρήσκου ανθρώπου που τόσο προσεκτικά φιλοτέχνησε την πρώτη τετραετία, οι απιστίες του και οι σεξουαλικές του συνήθειες δεν θα είχαν κανένα ιδιαίτερο βάρος. Όμως η υποκρισία είναι ολότελα δικιά του, όταν η ζωή του συγκρούεται σκανδαλωδώς με αυτή την εικόνα. Αυτός ο πολιτικός απατεώνας τρελαίνεται για τις ψήφους των πουργιανών όταν πάει για πρόεδρος, αλλά σαν πρόεδρος τους κατηγορεί για υποκρισία όταν τον καταγγέλλουν ότι συμπεριφέρεται σαν ρωμαίος αυτοκράτορας ή έστω σαν μοντέρνος φιλελεύθερος.

Όλη η υποκρισία λοιπόν είναι με τους υποστηρικτές του Κλίντον. Αλλά είναι και η σαπίλα όταν προσπαθούν να επιβάλουν αναγνώριση και στα ήθη του σαν απόλυτα φυσιολογικά. Όμως οι σεξουαλικές του σχέσεις δείχνουν έναν άνθρωπο που βαθιά περιφρονεί τις γυναικικές και αντλεί ηδονή ακριβώς από την ταπείνωση που τους επιβάλλει. Η σεξουαλική συμπεριφορά είναι ιδιωτική υπόθεση αλλά όπως κάθε ιδιωτική υπόθεση έτσι και αυτή αντανακλά το χαρακτήρα ενός ανθρώπου. Η σεξουαλική συμπεριφορά αυτού του τύπου απέναντι στην Πόλα Τζόουνς και τη Λεβίνσκι έχει ένα κοινό χαρακτηριστικό: την ταπείνωση αυτών των γυναικών. Και αυτό δεν έχει σχέση με το είδος της σεξουαλικής επαφής που προτιμούσε ο "Μπιλ", αλλά με τη χρήση του από τον "Μπιλ". Η ηδονή του είναι τμήμα της άσκησης της πολιτικής του εξουσίας και μάλιστα προϊόν της. Στην περίπτωση της Τζόουνς καλεί τους φρουρούς του να του φέρουν μια άγνωστη γυναίκα που τη μεταχειρίζεται σαν πόρνη με τη μεγαλύτερη ωμότητα, ενώ στην περίπτωση της Λεβίνσκι καταφέρνει στην ίδια σκηνή να ενώσει την άσκηση της πολιτικής του εξουσίας με την σεξουαλική του σχέση (ένα τηλεφώνημα από το οβάλ γραφείο, την ώρα που δέχεται τις περιποιήσεις της Λεβίνσκι).

Αυτός είναι ο ερωτικός κόσμος ενός φασίστα αστού. Και αφού είναι ο ίδιος που ουσιαστικά φέρνει στο φως αυτόν τον κόσμο - όπως εξηγήσαμε πριν - το κοινό δεν έχει παρά να βγάζει τα συμπεράσματά του.

Πραγματικά αυτόν τον τύπο όπου και να τον πιάσει κανείς βρωμάει. Και το ότι επιβιώνει είναι μόνο αποτέλεσμα του ότι όλη η αμερικάνικη αστική τάξη βρωμάει και ότι η παγκόσμια αστική τάξη βρωμάει. Και δεν αναφερόμαστε εδώ στην άμεση κάλυψη ή υποστήριξη που του δίνουν. Μιλάμε για το γεγονός ότι μπορεί να εμφανίζεται σαν επιτυχημένος πρόεδρος. Ο α-

μερικάνικος λαός δεν τον αποδέχεται επειδή ο ίδιος ο λαός έχει σαπίσει, αλλά με την απλή σκέψη ότι είναι επιτυχημένος πρόεδρος.

Αλλά αν αυτός ο κανάγιας εμφανίζεται σαν πετυχημένος πρόεδρος είναι μόνο και μόνο γιατί και στο εσωτερικό και στο διεθνές επίπεδο δεν βρίσκει τις δημοκρατικές, ειρηνόφιλες δυνάμεις που θα μπορούσαν να τον ξεσκεπάσουν. Εκεί για παράδειγμα όπου εμείς τον ξέρουμε καλά, δηλαδή στις διεθνείς σχέσεις, έχουμε διαπιστώσει ότι μπορεί να εμφανίζεται σαν ειρηνοποιός ειρηνόφιλος και ειρηνόφιλος της ευρωπαϊκής αστικής τάξης έχουν στοιχιστεί πίσω του, στηρίζοντας παντού φασισμούς ενάντια στους λαούς. Ποιος απόδειξε και ποιος φανέρωσε στον αμερικάνικο λαό ότι ο Κλίντον είναι συνώνυμο της λέξης πόλεμος και της λέξης δικτατορία; Σύντομα θα φανεί ότι δεν υπήρξε χειρότερο υποκείμενο στην ηγεσία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Με τον ίδιο τρόπο ο ίδιος αυτός άνθρωπος λειτουργώντας σαν τέλειος καιροσκοπός και σαν κεντριστής στην εσωτερική αμερικάνικη πολιτική σκηνή μπορεί να περνάει όλες τις δυσκολίες καθλώντας πάνω στο ρεύμα και τις διαθέσεις της στιγμής. Οι αντιφάσεις της πολιτικής του απλά δεν έχουν ξεσπάσει ακόμα.

Από αυτή την άποψη με το να τον κρατάει στην εξουσία ο αμερικάνικος λαός λέει το εξής προς τους αντιπάλους του Κλίντον: κύριοι, αν θέλετε να τον ρίξετε πρέπει να ξεσκεπάσετε την πολιτική του και όχι μόνο την κρεβατοκάμαρά του και τα ψέματα αυτής της κρεβατοκάμαρας. Εκεί έγκειται ο σπορτουρισμός των Ρεπουμπλικάνων. Θέλουν να καθαρέσουν έναν πρόεδρο που κακομεταχειρίστηκε δύο γυναίκες και εξαπάτησε ένα δικαστήριο, ενώ συντάσσονται μαζί του όταν κακομεταχειρίζεται έναν ολόκληρο πλανήτη και εξαπατά όλη την υφήλιο.

Πουθενά δεν υπάρχει εύκολος δρόμος. Η ατομική ηθική του Κλίντον πρέπει να αποδειχθεί τμήμα της άθλιας πολιτικής του ηθικής. Ως τότε ο αμερικάνικος λαός θα ανέχεται τα βίτσια του λέγοντας: αυτός ο παλιάνθρωπος ξέρει καλά τη δουλειά του προέδρου των ΗΠΑ.

Από μια άποψη αυτό είναι εξαιρετικό δίδαγμα: η αληθινή ήττα ενός πολιτικού είναι η ήττα της πολιτικής του γραμμής. Ο απατεώνας και βιαστής Κλίντον θα μείνει πρόεδρος όσο ο πρόεδρος Κλίντον δεν έχει αποδειχθεί σαν διεθνής απατεώνας και βιαστής Κλίντον θα μείνει πρόεδρος όσο ο πρόεδρος Κλίντον δεν έχει αποδειχθεί σαν διεθνής απατεώνας και βιαστής Κλίντον. (Κάτι ανάλογο δεν ίσχυε και για τον δικό μας "Μπιλ" τον επονομαζόμενο Ανδρέα; Τα προσωπικά του ελαττώματα ποτέ δεν ματαίωσαν την πολιτική του πορεία, όσο αυτή η πορεία δεν αποκαλύφθηκε σαν ελαττωματική).

